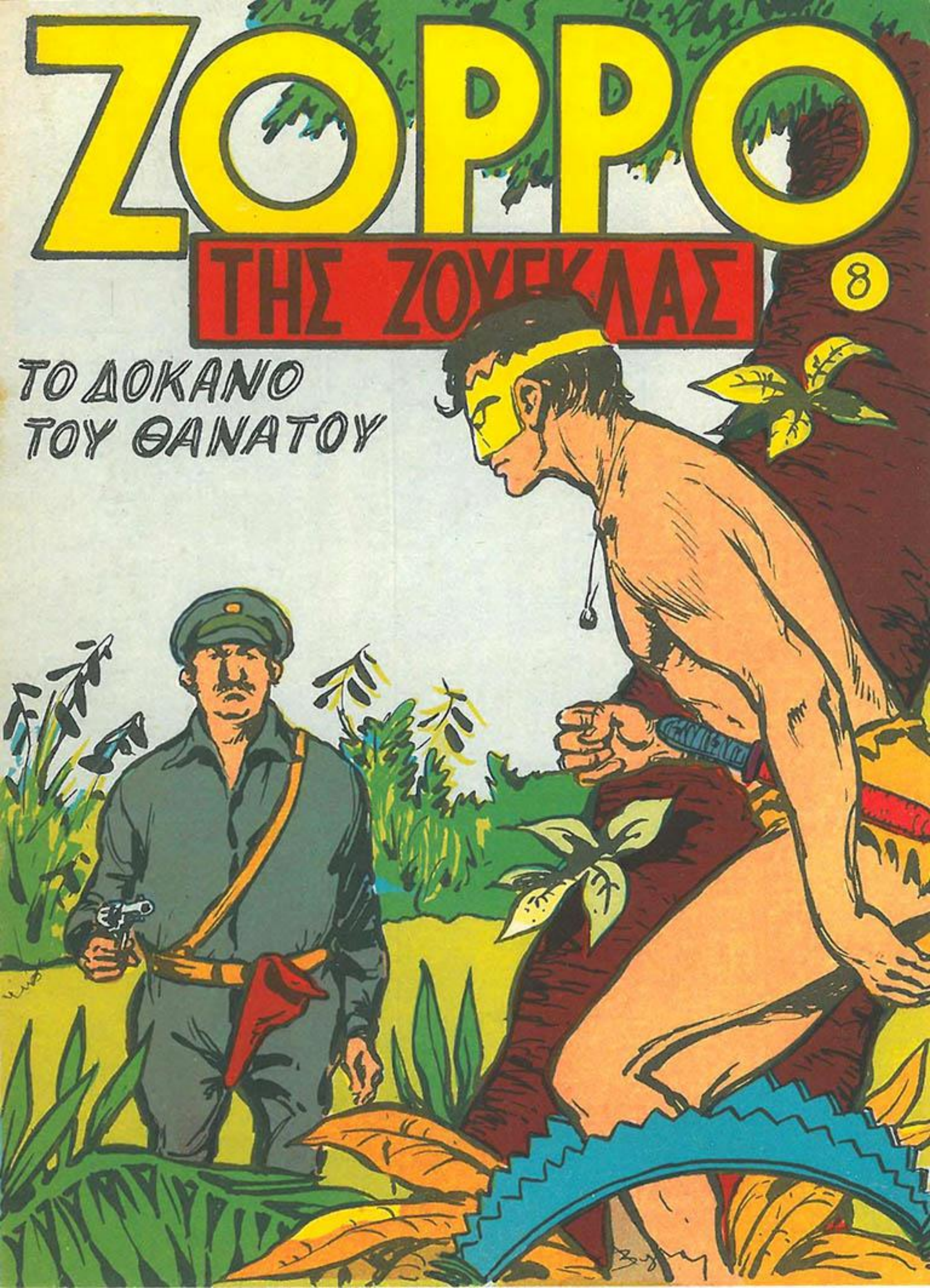

ZOPPO

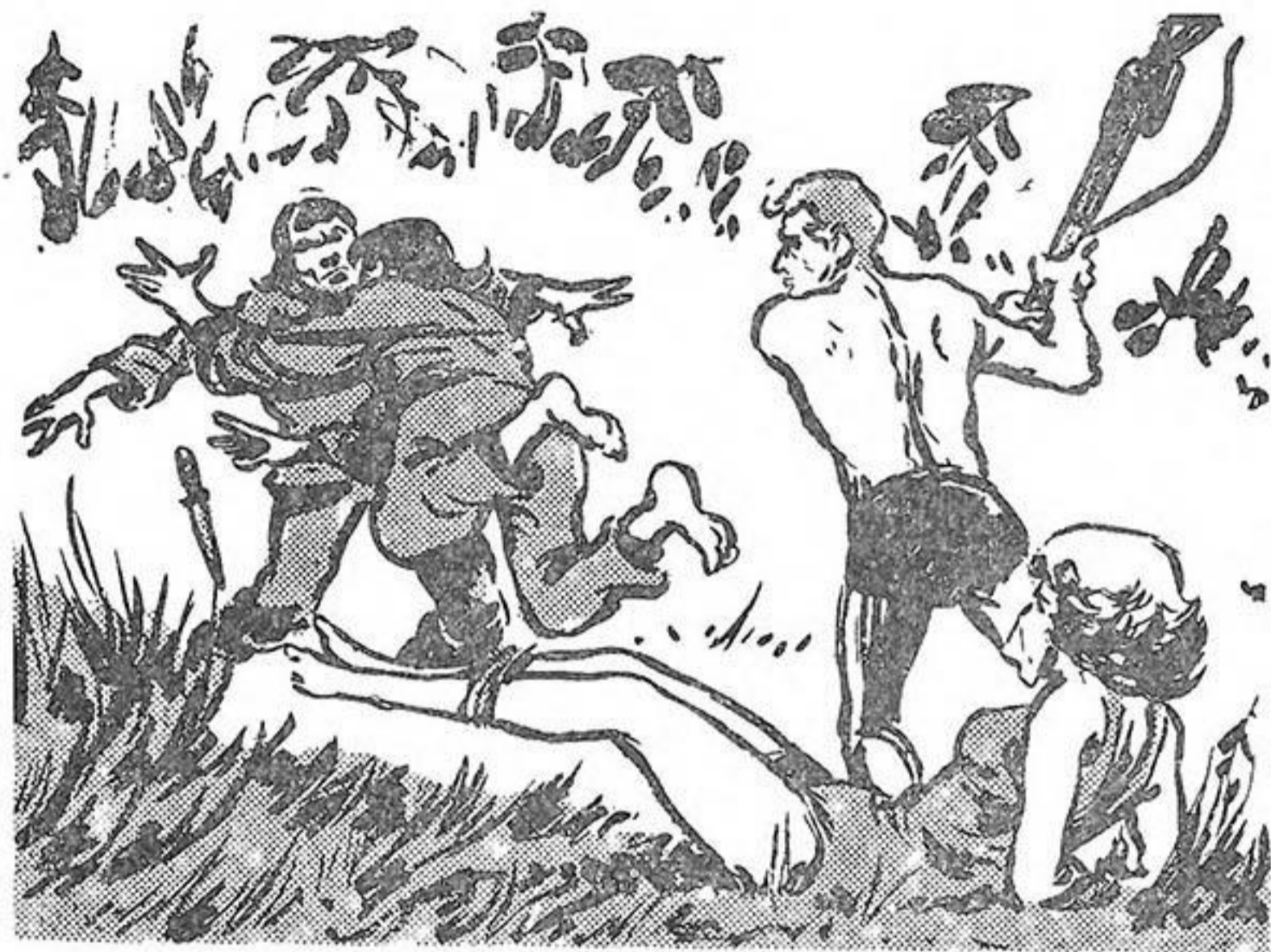
ΤΗΣ ΖΟΥΕΚΛΑΣ

8

ΤΟ ΔΟΚΑΝΟ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΤΟ ΔΟΚΑΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Τὴ μοιραία
στιγμή...

Ο ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ βασιλιάς τῆς ζούγκλας "Ελ Ρέϋ, πηδώντας ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο μὲ τὴν καταπληκτικὴ ταχύτητα τῶν πιθήκων, χάνεται μέσα στὸ ἀπέραντο, παρθένο δάσος ἐνῶ πίσω του ἀντηχοῦν ἀκόμα οἱ πυροβολισμοὶ τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Περὲθ (*) καὶ οἱ σφαίρες σφυρίζουν κοντά του,

ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα.

Φυσικά, μόλις ὁ ξανθὸς γίγαντας παύει νὰ εἶναι ὁρατὸς ἀπὸ τὰ μάτια τους, οἱ ἀστυνομικοὶ σταματοῦν νὰ τὸν πυροβολοῦν.

Ὁ "Ελ Ρέϋ ἔχει σωθῆ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ χοντρο - Περὲθ, χάρις στὴν ἀπροσδόκητη βοήθεια τοῦ χαζοῦ βοηθοῦ τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας, Πάντσο Γίγαντα.

(*) Διάβασε προηγούμενο τεύχος: «Τὸ αἰνίγμα τοῦ γαλαζίου ποταμοῦ».

Πολλά ερωτηματικά υπάρχουν ακόμα μέσα στο σκοτισμένο μυαλό του, καθώς ταξιδεύει μ' αυτόν τον εκπληκτικό τρόπο μέσα στην οργανική βλάστησι του "Ανω Άμαζονίου.

Το μυστήριο που κυβερνάει τη ζωή του δεν το έχει λύσει ακόμα και ολοένα και πιο πολύ βυθίζεται μέσα στο άλυτο αίνιγμά του...

Το καταπληκτικό μυστικό της ύπαρξέως του, το ότι δηλαδή είναι δίδυμος αδερφός του Ζορρό της Ζούγκλας, του ανθρώπου που θεωρεί ως τον μεγαλύτερο έχθρό του και επιζητεί τον θάνατό του με κάθε τρόπο, δεν έχει σταθή τυχερός να το μάθη, όπως το έμαθε μόνο ο Ζορρό, γιατί την τελευταία στιγμή εμφανίσθηκε ο αστυνόμος Περέθ με την πρόθεσι να τους συλλάβη και τους δυό...

"Ενα μεγάλο μέρος λοιπόν από το μυστήριο θα λυνόταν για τον άτυχο "Ελ Ρέϋ που τη ζωή του κυβερνούν μυστηριώδεις δυνάμεις, αν ο χοντρο - Περέθ άργούσε λίγα λεπτά της ώρας να φθάση στο μέρος που ο Ζορρό είχε αφήσει το υπέροχο έλικόπτερό του, το «Μαύρο Πουλί».

"Αλλά τούτη την ώρα ο ξανθός γίγαντας με το άγαλματένιο σώμα δεν ενδιαφέρεται ούτε για το μυστήριο της ζωής του ούτε για τις άορατες δυνάμεις που τον κυβερνούν...

"Ενα άλλο αίσθημα πιο

δυνατό έχει ριζώσει στην καρδιά του, ένα αίσθημα που γεννήθηκε μόλις αντίκρουσε την παράξενη γυναίκα με το βέλο, τη θρυλική Νάγια της Ζούγκλας.

"Η όμορφιά της τον θάμπωσε από την πρώτη στιγμή και από κείνη την ώρα δεν μπορεί να την βγάλει από τη σκέψι του και δεν έχει καιμιά άλλη τόσο δυνατή επιθυμία στην καρδιά του, όσο το να τρέξη να την βρή...

"Ο "Ελ Ρέϋ ξαναγυρίζει λοιπόν όλοταχώς προς το Γαλάζιο Ποτάμι, εκεί όπου με τόσο παράξενο τρόπο έχασε τις αισθήσεις του και η πανέμορφη κόρη του ξέφυγε τρέχοντας στη Ζούγκλα.

"Ακόμα κι' ως τώρα που ο "Ελ Ρέϋ ταξιδεύει με την ταχύτητα των πιθήκων μέσα στο παρθένο δάσος για να την βρή, δεν είναι βέβαιος για τα αισθήματα που έχει στην καρδιά του...

Θέλει να εκδικηθή τη Νάγια, επειδή την θεωρεί ακόμα σαν μάγισσα;

Πραγματικά ο "Ελ Ρέϋ είχε βεβαιωθή μια στιγμή πως η Νάγια είναι μάγισσα, αυτή που κυβερνάει τη ζωή του και τον βασανίζει όλ' αυτά τα χρόνια.

Βεβαιώθηκε γι' αυτό όταν, έτοιμος να της βγάλει το βέλο που σκεπάζει το πρόσωπό της, ένοιωσε τον κόσμο να χάνεται από τα μάτια του κι' έχασε τις αισθήσεις του με την φοβερή έντύπωσι του άν-

θρώπου που θυθίζεται σε μιὰ άβυσσο.

Παρ' όλο που τρέχει να τήν βρή για να τήν έκδικηθή όμως, στην καρδιά του δεν υπάρχει τόσος θυμός έναντίον της, που θα έφτανε για να τήν σκοτώση...

Χιλιάδες σκέψεις τυραννούν το μυαλό του που δεν τον οδηγούν πουθενά και μόνο μία κυριαρχεί πάνω σ' όλες τις άλλες:

Να συναντήση τήν όμορφη Νάγια με το Βέλο!

Ύστερα θα δη και θα άποφασίση τί θα κάνει...

Ξαφνικά όμως εκεί που πηγαίνει σταματά.

Ο "Ελ Ρέϋ έχει διακρίνει κάτι σημάδια μέσα στη ζούγκλα, που για έναν άλλον πιθανόν να μην έλεγαν τίποτα, γι' αυτόν όμως που είναι ο ίδιος παιδί τής ζούγκλας, λένε πάρα πολλά πράγματα...

Στον γιγαντόσωπο "Ελ Ρέϋ, όλα μπορούν να του μιλήσουν μέσα στο παρθένο δάσος του "Ανω "Αμαζονίου:

Κι' ένα σπασμένο κλαδί, κι' ένα πεσμένο πράσινο φύλλο κι' ένα ζώο που φεύγει φοβισμένο χωρίς να υπάρχει φανερός λόγος κι' ένα μικρό άνακάτεμα τών κιτρινισμένων φύλλων που σχηματίζουν όλο κληρο χαλί πάνω στον φλοιό τής γής, ακόμα κι' οί μωροδιές που ταξιδεύουν στον άέρα...

Καθώς βλέπει τα σπασμένα κλαδιά ψηλά, στα δυο άντι κρυνά δέντρα, καθώς βλέπει το άνακάτεμα του χαλιού τών

κιτρινισμένων φύλλων να σταματάη σ' ένα σημείο καταλαβαίνει...

«Το δίχτυ!», συλλογίζεται άμέσως. «Χρησιμοποίησαν το δίχτυ για να αίχμαλωτίσουν κάποιον, σ' αυτό έδώ το μέρος!...»

Τα ρουθούνια του άνοιγοκλείνουν σαν του λαγωνικού και στριφογυρίζει όλόγυρα σαν ν' άναζητάη το θήραμα.

Ξαφνικά τα μάτια του άστράφτουν ακόμα μιὰ φορά.

— 'Η Νάγια!, μουγγρίζει μέσ' άπ' τα δόντια του.

Οί γροθιές του σφίγγονται με μανία.

Κυττάζει άλλη μιὰ φορά όλόγυρα προσπαθώντας με τήν πρώτη ματιά άν είναι δυνατόν, ν' άντιληφθή ποιόν δρόμο άκολούθησαν αυτοί που έχουν αίχμαλωτίσει τή λευκή κοπέλλα.

Και τα μάτια του "Ελ Ρέϋ μπορούν να διακρίνουν καλύτερα κι' άπό του γερακιού.

Δεν υπάρχει καλύτερος ίχνηλάτης άπ' αυτόν μέσα στη ζούγκλα του "Ανω "Αμαζονίου.

Μονομιάς ρίχνεται στα ίχνη τών ληστών του "Αγριόγατου, που έχουν βαδίσει προς τα Νότια, στις όχθες του Γαλάζιου Ποταμού.

Στα τρομερά ρουθούνια του που συναγωνίζονται στην όσφρησι τα καλύτερα λαγωνικά, υπάρχει πάντοτε διάχυτη στην άτμόσφαιρα ή μωρουδιά τής Νάγιας με το Βέλο και τον οδηγεί χωρίς να έχη άνάγκη να καθυστερή ψάχνο

ντας για τὰ ίχνη που έχουν αφήσει στο πέρασμά τους οι ληστές του Άγριόγατου...

Τὰ ίχνη αυτά ο Έλ Ρέϋ θα μπορούσε να τ' ακολουθήσει αλλά θα χασομερούσε αρκετά. Οί ινδιάνοι όσο είναι καλοί ίχνηλάτες, τόσο ξέρουν και να μην αφήνουν καθόλου σημάδια στο πέρασμά τους, για να μην μπορέσουν να τους παρακολουθήσουν οι έχθροί τους...

Και ασφαλώς κανείς άλλος από τον Έλ Ρέϋ, τον γιό της Ζούγκλας δεν μπορεί ν' ακολουθήσει με σιγουριά τὰ ίχνη ινδιάνων ληστών...

Η πορεία του μές στη

ζούγκλα δεν κρατάει περισσότερο από είκοσι λεπτά της ώρας.

Ένας άλλος θάθελε πολλές ώρες για να διασχίσει αυτή την απόστασι μέσα στο παρθένο δάσος.

Ξαφνικά κοντοστέκεται.

Από μακριά ακούγεται τὸ απαλὸ φλοίσβισμα τοῦ ποταμοῦ...

Στὰ ρουθύνια του φτάνει πιὸ έντονη ἢ μυρωδιά τῆς Νάγια.

Τὸ κορμί του ἀναριγᾷ ὀλόκληρο, ὅπως θ' ἀναριγοῦσε τὸ κορμί ἐνὸς τζάγκουαρ, σὰν ἐνοιωθε πὼς πλησιάζει σὲ μέρος που βρίσκεται ἐχθρός...

Τὰ κεφάλια τῶν δολοφόνων συγκρούονται... Ένα ἀηδιαστικὸ τρίξιμο ἀκούγεται.

‘Η Νάγια δέν προλαβαίνει νά φωνάξη...

Τὰ μάτια του προσπαθοῦν νά τρυπήσουν καὶ τὰ φυλλώματα ἐν ἀνάγκη, γιὰ νά δοῦν ἀπὸ πίσω στὸ σημεῖο πού θὰ βρίσκεται ἡ αἰχμάλωτη γυναίκα.

Φυσικὰ αὐτὸ δέν εἶναι δυνατὸν νά γίνη, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ βασιλιᾶ τῆς ζούγκλας ἀνακαλύπτει κάτι σημαδάκια ἀόρατα γιὰ τὰ μάτια ὁποιοῦ δήποτε ἄλλου...

Πιάνει ἕνα φυτικὸ σχοινὶ καὶ πηδαίει μ’ αὐτὸ ἀθόρυβα σ’ ἕνα ἄλλο δέντρο καμμιά δεκαριά μέτρα παρακάτω.

Στέκεται πάνω σ’ ἕνα κλαδί κι’ ὕστερα σκύβοντας, ἀνοίγει μὲ τὸ χέρι του μιὰ τρύπα μέσα στὰ πικνὰ φυλλώ-

ματα καὶ κυττάζει κάτω...

Τὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια.

Μέσα σὲ μιὰ λόχη βρῖσκονται κρυμμένοι δυὸ ἰνδιάνοι ληστές.

Κρατοῦν στὰ χέρια τους τουφέκια τελευταίου τύπου καὶ φρουροῦν ἄγρυπνα τὴ Νάγια μὲ τὸ Βέλο, πού εἶναι πεσμένη στὸ ἔδαφος πλάϊ τους, τυλιγμένη γερὰ μὲ τὸ ἴδιο δίχτυ πού τὴν αἰχμαλώτισαν.

‘Ο Ἔλ Ρέϋ δέν διστάζει οὔτε στιγμή, μόνο πού ρίχνει μιὰ τελευταία ματιὰ ὀλόγυρα, γιὰ νά βεβαιωθῆ πὼς δέν ὑπάρχουν ἄλλοι ἰνδιάνοι ληστές, τουλάχιστον ἐκεῖ κοντὰ

ὥστε νὰ μποροῦν νὰ ἐπέμβουν ἀμέσως.

Ὑστερα ἀρπάζει ἓνα καινούργιο φυτικὸ σχισινὶ ποὺ ὑπάρχει δίπλα του καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ ἄλμα ρίχνεται στὸ κενό, πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἰνδιάνων.

Τὸ κορμί του σχηματίζει ἓνα τρομακτικὸ τόξο στὸν ἀέρα, σὰν νὰ μὴν εἶναι ἀνθρώπινο σῶμα, ἀλλὰ χαλύβδινο ἐλατήριο.

Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα ἔχει ἱσηθῆξει ἀνάμεσα στοὺς δολοφόνους ποὺ φρουροῦν τὴ Νάγια.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ ἢ ἐκπληξίς καὶ ὁ τρόμος αὐτῶν τῶν τελευταίων, νὰ δοῦν ἔτσι ξαφνικὰ νὰ πέφτη ἀπ' τὸν οὐρανὸ ἀνάμεσά τους ὁ βασιλιάς τῆς Ζούγκλας Ἔλ Ρέϋ, ποὺ δὲν ὑπάρχει κανεὶς Ἰνδιάνος στὴν περιοχὴ ποὺ νὰ μὴν τὸν γνωρίζη πολὺ καλά καὶ νὰ μὴν ξέρη ἐπίσης τί σημαίνει νὰ τὰ βάλῃ κανεὶς μαζί του...

Ὡστόσο ὁ ἓνας τους καταφέρνει νὰ ὑψώσῃ τὸ τουφέκι του πρὸς τὸ στήθος τοῦ ξανθοῦ γίγαντα.

Ὁ τρόμος του καὶ ἡ ἐπιθυμία του νὰ ρίξῃ γρήγορα, ξέροντας τί θὰ πάθῃ ἂν δὲν προλάβῃ, κάνουν τὴν κίνησί του ἀστραπιαία.

Ὡμως ὁ Ἔλ Ρέϋ εἶναι πολὺ γρηγορώτερος.

Μιὰ τρομακτικὴ κλωτσιὰ μὲ τὸ γυμνὸ του πόδι στὸ χέρι τοῦ κακούργου, κάνει τὸ τουφέκι νὰ τιναχθῆ πολλὰ μέτρα μακριὰ καὶ τὸν Ἰνδιάνο

ληστή ν' ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἓνα λυσσασμένο οὐρλιαχτὸ πόνου.

Ὁ δεύτερος ὅμως σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, βλέποντας πῶς ἔχει καιρὸ, ἔχει σηκώσει τὸ ὄπλο του καὶ τὸ δάχτυλό του πιέζει τὴ σκανδάλη, ἀφοῦ σημαδεύει τὸν βασιλιά τῆς Ζούγκλας στὴν καρδιά.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ καὶ πάλι ἀποδεικνύεται πιὸ γρήγορος κι' ἀπὸ τὴν ἀστραπή:

Σκύβει μονομιᾶς ἀντιλαμβάνόμενος τὴν κίνησι τοῦ Ἰνδιάνου καὶ ἡ σφαῖρα σφυρίζει ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ ἀρπάζει ἀπὸ τὴν κάννη τὸ ὄπλο τοῦ κακούργου καὶ μὲ μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη τὸ τραβάει καὶ τὸ ἀποσπάει ἀπὸ τὰ χέρια του.

Τὸ σηκώνει ἀμείλικτος, ἔτοιμος νὰ τὸ μεταχειρισθῆ σὰν ρόπαλο γιὰ νὰ συντρίψῃ τὸ κεφάλι τοῦ ἀντιπάλου του.

Ταυτόχρονα ὅμως κι' ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς δυὸ φρουροὺς τῆς Νάγια, ἔχει τραβήξῃ τὸ μαχαίρι του καὶ βλέποντας πῶς ὁ Ἔλ Ρέϋ τοῦ ἔχει γυρισμένη τὴν πλάτη, χύνεται ἐναντίον του μ' ἓνα πήδημα ἀγριόγατου.

Τὸ ὀπλισμένο του χέρι ὑψώνεται ἀστραπιαία πάνω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ βασιλιά τῆς Ζούγκλας, ποὺ δὲν ἔχει ἀντιληφθῆ τὸν θανάσιμο κίνδυνο ποὺ διατρέχει...

Ἡ μακρυὰ, ἀτσαλένια λεπίδα, ἀστράφτει στὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Σ' ἓνα δευτερόλεπτο τὸ

πολύ, ό "Ελ Ρέϋ θά πέση νεκρός!...

'Αλλά όχι...

Ξαφνικά κάτι κινιέται μέσα στο χαλί τών φύλλων που σκεπάζει τή γή.

'Ο ληστής μέ τò μαχαίρι χάνει τήν ίσορροπία του, βγάζει μιὰ κραυγή λύσσας, προσπαθεί τού κάκου νά συγκρατηθῆ ἀλλά δέν τὰ καταφέρνει καί σωριάζεται δίπλα στὸν σύντροφό του που βλέπει μέ φρίκη τὸ ἴδιο του τὸ ὄπλο νά υψώνεται σὰν ρόπαλο τρομερὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του...

'Ο "Ελ Ρέϋ γυρίζει ξαφνιασμένος τὸ κεφάλι καί μέ μιὰ ματιά μόνο, καταλαβαίνει τί ἔχει συμβῆ:

'Η Νάγια μέ τὸ Βέλο που βρίσκεται δεμένη, παρ' ὄλο που δέν εἶχε εὐχέρεια κινήσεων, κατάφερε νά σηκώση καί τὰ δυὸ δεμένα πόδια της καί μ' αὐτὰ νά σπρώξῃ δυνατὰ τὸν δολοφόνο που ἔτοιμαζόταν νά σκοτώσῃ τὸν ξανθὸ γίγαντα.

'Ο Γυιὸς τῆς Ζούγκλας νοιώθει ἕνα κύμα εὐγνωμοσύνης νά ὀρμάῃ στὴν καρδιά του γι' αὐτὴ τὴν ὑπέροχη γυναίκα που τοῦ ἔχει σώσει τὴ ζωή, ἀλλά καί μιὰ παράξενη ὑπερηφάνεια, μαζί, που ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὸν ἢ Νάγια καί δέν ἄφησε νά τὸν σκοτώσουν.

'Ὡστόσο δέν ὑπάρχει τώρα καιρὸς γιὰ νά τῆς ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη του...

Οἱ δυὸ Ἰνδιάνοι φονιάδες βρίσκονται πεσμένοι ἐκεῖ μπροστά του καί ἔτοιμάζονται τώρα νά σηκωθοῦν καί

νά τοῦ ἐπιτεθοῦν πάλι καί οἱ δυὸ μαζί...

'Ο "Ελ Ρέϋ δέν τοὺς δίνει τὸν καιρό.

Σκύβει ἀπὸ πάνω τους καί τοὺς ἀρπάζει καί τοὺς δυὸ συγχρόνως ἀπὸ τὰ μαλλιά.

'Εκεῖνος που κρατάει τὸ μαχαίρι, κατατρομαγμένος, προσπαθεί νά χτυπήσῃ μ' αὐτὸ τὸν λευκὸ γίγαντα.

Δέν προλαβαίνει.

'Η δύναμις τοῦ "Ελ Ρέϋ εἶναι ἀκατανίκητη...

Τὰ χέρια του μέ τὰ χαλύβδινα μπράτσα, κινιούνται σὰν ἔμβολα μηχανῆς.

Τὰ κεφάλια τών δυὸ δολοφόνων συγκρούονται μέ ὄρμη καί ἕνα ἀηδιαστικὸ τρίξιμο ἀκούγεται καθὼς τὰ κόκκαλά τους σπᾶνε, ταυτόχρονα μέ τὴ διπλὴ κραυγὴ φρίκης καί ἀγωνίας που βγαίνει ἀπὸ τὰ λαρύγγια τους καί σχίζει τὸν ἀέρα, χωρὶς ὅμως νά συνεχιστῆ γιὰ πολύ, γιατί οἱ δυὸ Ἰνδιάνοι εἶναι κιόλας νεκροί!

'Ο "Ελ Ρέϋ τοὺς ἀφήνει νά κυλήσουν ἀπὸ τὰ χέρια του.

Γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τῆς Νάγιας καί γιὰ πρώτη φορὰ τραβάει τὸ μαχαίρι του...

Μέ γοργές κινήσεις τὴν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰ δεσμά της.

Καίνει ὅσο μπορεῖ γρηγορώτερα γιατί φοβάται πὼς ὁ πυροβολισμὸς που ἔρριξε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους, μπορεῖ νά'χῃ ἀκουστῆ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τών ληστῶν καί νά τρέχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐναντίον τους...

'Ὅμως οἱ ὑπόλοιποι Ἰνδι-

άνοι του 'Αγριόγατου και ο ίδιος ο αρχηγός τους, βρίσκονται κρυμμένοι σε αρκετή απόστασι από εκεί αυτή τη στιγμή, ένεδρεύοντας τον Ζορρό της Ζούγκλας που τον περιμένουν να φανή...

Του έχουν στήσει ύπουλη παγίδα...

Έχουν στείλει σήμα με τα ταμπουρίνος, ότι η Νάγια της Ζούγκλας κινδυνεύει στο Γαλάζιο Ποτάμι...

Ξέρει ο 'Αγριόγατος πώς ο μασκοφόρος 'Εκδικητής δεν μπορεί ν' αφήση άβοήθητη την γυναίκα εκείνη που τόσες φορές τον έχει σώσει από βέβαιο θάνατο...

Είναι βέβαιος πώς ο μυ-

στηριώδης και θρυλικός ιππότης της ζούγκλας, θα τρέξη άμέσως να έλευθερώση τη Νάγια... Και αυτό θα είναι ο τελειωτικός θάνατός του!...

Έξ άλλου στο σημείο εκείνο του ποταχού κοντά στην όχθη με την όργιώδη βλάστησι που είναι κρυμμένοι οί ληστές, δεν είναι εύκολο να φτάση από μακριά κανένας θόρυβος, όσο δυνατός κι' αν είναι...

Χιλιάδες ζωές διαδηλώνουν με μιá τρομακτική βοή την παρουσία τους μέσα στην παρθένα ζούγκλα του 'Αμαζονίου.

Υπάρχουν κάτι πουλιά που τὰ λένε Κράχτες, έπειδή ξε-

Μόλις προλαβαίνει να κρυφτή...

— Κάποιοι έρχονται, σεγιόρ, άπ' τήν πλευρά του Γαλάζιου Ποταμού!

λαρυγγιάζονται όλόκληρη μέρα με διαπεραστικές φωνές, χωρίς να σταματούν ούτε στιγμή, μέχρι σημείου που μπορούν να σε τρελλάνουν αν τύχουν κοντά σου...

Όσο ο "Ελ Ρέϋ άρπάζει τή Νάγια στα χέρια του, γιατί δεν ξέρει πώς ο Άγριόγατος βρίσκεται σε τόση απόστασι από τόν σημείο εκείνο που είναι αυτός με τήν λευκή γυναίκα..

Η μυστηριώδης κοπέλλα με τόν βέλο προσπαθεί να άμυνθῆ αλλά ο βασιλιάς τής Ζούγκλας δεν τής δίνει τόν καιρό να κάνει τίποτα.

Τά μπράτσα του είναι ά-

κατανίκητα και ἡ Νάγια δεν μπορεί ούτε να κουνηθῆ εκεί μέσα, καθώς τή σηκώνει κι' αρχίζει να τρέχει μαζί της μέσα στη ζούγκλα...

Νοιώθει δίκαιη όργη να πλημμυρίζει τήν καρδιά της, γιατί δεν μπορεί να καταλάβη τί είδους ευγνωμοσύνη είναι αυτή που δείχνει ο "Ελ Ρέϋ, λίγα δευτερόλεπτα μετά από τή στιγμή που τού έχει σώσει τή ζωή...

Ο "Ελ Ρέϋ δεν τρέχει για πολλή ώρα...

Μόλις καταλαβαίνει ότι έχει απομακρυνθῆ αρκετά και δεν κινδυνεύει για τήν ώρα να τούς φθάσουν οί Ινδιάνοι τού

Ἄγριόγατου, σταματάει.

Ἀφήνει τὴ Νάγια κάτω στὴ γῆ καὶ στέκει μπροστά της καὶ τὴν κυττάζει θαμπωμένος στὰ ὀλόμαυρα μάτια της...

Στὰ δικά του ζωγραφίζεται ἡ περιέργεια κι' ὁ πόθος νὰ δῆ τὸ πρόσωπό της ὀλόκληρο...

Δὲν προλαβαίνει ὅμως... Τὸ ἔνστικτο τὸν ἀναγκάζει ξαφνικὰ ν' ἀνασηκώσῃ τὸ κεφάλι ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό.

Ναί, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ἐκεῖνο ποὺ περνάει ἀθόρυβα ἀλλὰ μὲ τρομερὴ ταχύτητα πάνω ἀπὸ τὰ ψηλὰ δέντρα τῆς ζούγκλας καὶ διευθύνεται πρὸς τὸ Γαλάζιο Ποτάμι, εἶναι τὸ ἐλικόπτερο τοῦ θρυλικοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας τὸ ἐκπληκτικὸ ἀθόρυβο ἐλικόπτερό του, τὸ «Μαῦρο Πουλί»!

Τὰ γαλάζια μάτια τοῦ Ἔλ Ρέϋ γεμίζουν μονομιᾶς θανάσιμο μῖσος...

Ἐκεῖνα ὅμως τῆς Νάγια καθρεφτίζουν ξαφνικὴ εὐτυχία.

Στὶς ὥρες τῆς αἰχμαλωσίας της εἶχε περάσει σκληρὴ ἀγωνία ἢ τελευταία αὐτὴ γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ζορρό, ποὺ ἤξερε ὅτι θὰ κινδύνευε κι' ἀπὸ τοὺς ληστὰς κι' ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ Περέθ...

Τώρα βλέπει τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητὴ μέσα ἀπὸ τὸ κρυστάλλινο κουβούκλιο τοῦ «Μαῦρου Πουλιού» καὶ ὡς διὰ μαγείας ἐξαφανίζεται ὅλη της ἡ ἀγωνία.

Ὅστε ὁ Ζορρό δὲν ἔχει πὰθει τίποτα!...

ἔχει καταφέρει νὰ περάσῃ σῶος καὶ ἀβλαβῆς ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς σκοτεινὲς δυνάμεις ποὺ κρύβονται στὴν ζούγκλα τοῦ Ἄνω Ἀμαζονίου καὶ ἀκόμα κι' ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς τοῦ πατέρα της...

Τρελλὴ πραγματικὰ ἀπὸ τὴν χαρὰ της ἡ Νάγια ἐτοιμάζεται νὰ φωνάξῃ μ' ὅλη της τὴ δύναμι γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ Ζορρό...

Ξέρει πὼς ὁ τελευταῖος αὐτὸς μπορεῖ ν' ἀκούσῃ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔρχεται ἔξω ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερό του, τοῦ ὁποῖου ἡ τελειότατη μηχανὴ δὲν κάνει τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Δὲν προφταίνει ὅμως.

Ὁ Ἔλ Ρέϋ καταλαβαίνει τοὺς σκοπούς της.

Καθὼς ἡ Νάγια ἀνοίγει τὸ στόμα γιὰ νὰ φωνάξῃ, ὁ ξανθὸς γίγαντας ἀπλώνει μὲ τὴ γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς τὴν τεράστια παλάμη του καὶ τῆς τὸ κλείνει.

Τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμό.

Κρατῶντας πάντοτε σφιχτὰ τὸ στόμα τῆς νέας γυναίκας ποὺ τοῦ κάκου ἀγωνίζεται νὰ ἐλευθερωθῇ, τὴν παρασέρνει μαζί του μέσα σὲ κάτι πολὺ πυκνὰ φυλλώματα, ἔτσι ποὺ εἶναι πιά ἀδύνατον νὰ τοὺς διακρίνῃ ὁ Ζορρό ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερό του.

Σὲ δευτερόλεπτα τὸ «Μαῦρο Πουλί» ἔχει χαθῆ πίσω ἀπὸ τὶς κορυφές τῶν αἰωνόβιων δέντρων καὶ ὁ Ἔλ Ρέϋ κυτ

τάζει θριαμβευτικὰ τὴν Νάγια μὲ τὸ Βέλο καὶ ἐλευθερώνει τὸ στόμα της.

— “Ελ Ρέϋ βασιλιάς ζούγκλας!, λέει περήφανα.

Ἡ Νάγια ὁμως βράζει ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι.

— Μετάνοιωσα χίλιες φορές πού ἔσωσα τὴ ζωὴ σου!, τοῦ λέει μὲ πείσμα. Νὰ βλέπαμε τί βασιλιάς θὰ ἦσουν ἂν ἄφίνα ἐκείνον τὸν Ἰνδιάνο νὰ σὲ μαχαιρώσῃ!...

Ὁ γιγαντόσωμος ἄντρας χλωμιάζει τρομερὰ σ’ αὐτὰ τὰ λόγια.

Ὡστόσο κρατᾷ τὴν ψυχραιμία του.

Λέει ψυχρά:

— Νάγια δὲν ἔσωσε “Ελ Ρέϋ!... Νάγια ἤθελε ἐλευθερώσει ἀπὸ ληστές, “Ελ Ρέϋ! Νάγια ἀντάλλαξε μὲ ζωὴ “Ελ Ρέϋ ἐλευθερία της!

— “Εστω!, ἀποκρίνεται ἡ νέα μὲ πείσμα. “Εστω!... Ἀφοῦ ἀντάλλαξα λοιπὸν τὴν ἐλευθερία μου μὲ τὴ ζωὴ σου, πρέπει τώρα νὰ μ’ ἀφήσῃς ἐλεύθερη!... “Αφησέ με νὰ φύγω!...

— Νάγια θέλει νὰ πάῃ σὲ Ζορρό;

— Εἶναι δικαίωμά μου νὰ πάω ὅπου θέλω!...

Τρομερὸς θυμὸς ἀνεβαίνει μονομιᾶς στὸ πρόσωπο τοῦ γίγαντα τῆς ζούγκλας.

— Νάγια ὄχι μὲ Ζορρό!, μουγγρίζει ἄγρια. Νάγια μὲ “Ελ Ρέϋ! “Ελ Ρέϋ βασιλιάς ζούγκλας! “Ελ Ρέϋ σκοτώσει Ζορρό!...

— “Οχι!... “Οχι!... Δὲν θὰ σ’ ἀφήσω ἐγὼ νὰ τὸ κάνῃς!

— Νάγια πολὺ ἀδύνατη ἐμποδίσῃ “Ελ Ρέϋ! “Ελ Ρέϋ κυβερνάει ζούγκλα!... Νάγια γυναίκα δική μου!

— Ποτέ!...

Μ’ ὅλο πού ἡ μανία τοῦ “Ελ Ρέϋ εἶναι ὀλοφάνερη, ὥσ-τόσο σφίγγει τὰ δόντια του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συγκρατηθῇ ὡς τὸ τέλος.

— Νάγια ὑπακούσῃ!, λέει σκληρά. “Ελ Ρέϋ δαμάσῃ μικρὸ φίδι Νάγια! Καὶ πρῶτα-πρῶτα, θὰ δῆ πρόσωπό της!

Τὰ μάτια τῆς νέας πετοῦν φωτιές.

— Σὲ προειδοποίησα κι’ ἄλλη φορά, “Ελ Ρέϋ!, τοῦ σφυρίζει ἀπειλητικά. “Ἄν τὸ κάνῃς αὐτό, θὰ σὲ σκοτώσω ὅπωςδήποτε!

Καὶ τοῦ ξανθοῦ γίγαντα τὰ μάτια ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ μὲ τὴ σειρὰ τους.

— Τώρα Νάγια μάθη, βασιλιάς δὲν φοβάται κανέναν μέσα ζούγκλα!

Λάμπει τόση ἀποφασιστικὴ σὰ μάτια του πού ἡ κοπέλλα ἐπιχειρεῖ νὰ ξεφύγῃ πηδώντας ἀπρόοπτα ἀπὸ κοντὰ του.

Ὁ “Ελ Ρέϋ ὁμως εἶναι πολὺ γρήγορος...

Τὸ ἀριστερὸ του χέρι ἀπλώνεται καὶ ἀρπάζει τὴ Νάγια ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ δικοῦ της χεριοῦ.

Τὴ σφίγγει μὲ τόση δύναμη πού μιὰ μικρὴ κραυγὴ πόνου ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια της.

— Νάγια, μικρὴ μάγισσα! γρυλλίζει ὁ “Ελ Ρέϋ μανιασμένος. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁμως

ὄχι κάνεις μάγια!... Αὐτὴ τὴ φορά, "Ἐλ Ρέϋ δὴ πρόσωπό σου!

Τὸ χέρι του ἀπλώνεται ἀποφασιστικά.

Ἡ κοπέλλα τοῦ κίκου ἀποτραβιέται.

Ὁ λευκὸς γίγαντας σφίγγει τόσο πολὺ τὸ χέρι τῆς ποὺ κρατᾷ αἰχμάλωτο μὲ τ' ἀριστερό του χέρι, ποὺ ἡ Νάγια ἀναγκάζεται ἀπὸ τοὺς πόνους νὰ μείνῃ ἀκίνητη.

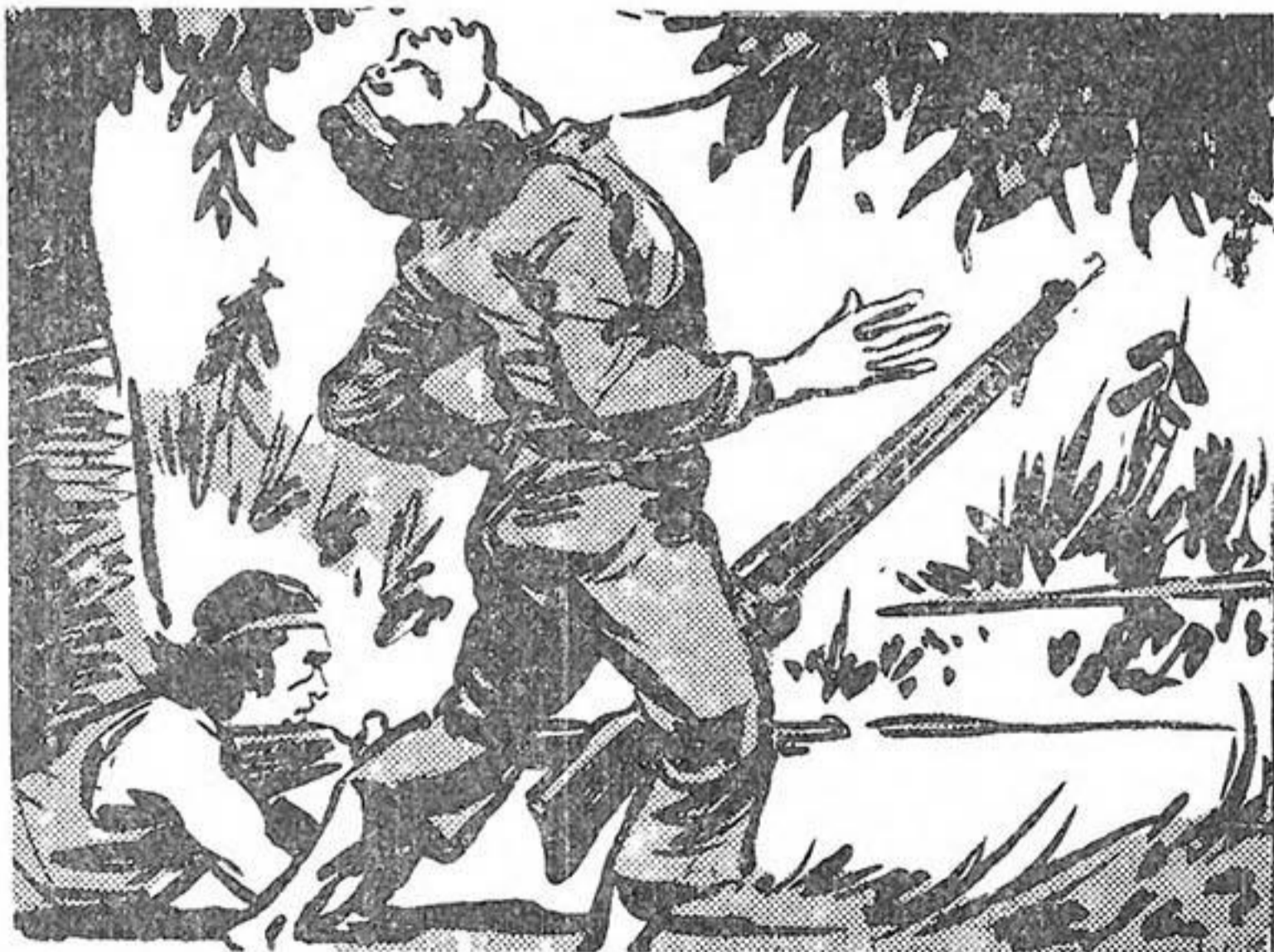
Καὶ τότε ἄλλῃ μιᾷ φορά τὸ χέρι τοῦ γιγαντόσωμου βασιλιά τῆς ζούγκλας, ἀγγίζει τὸ βέλο ποὺ σκεπάζει τὴ μορφή της...

Μιᾷ γιὰ ἄλλῃ μιᾷ φορά ἐ-

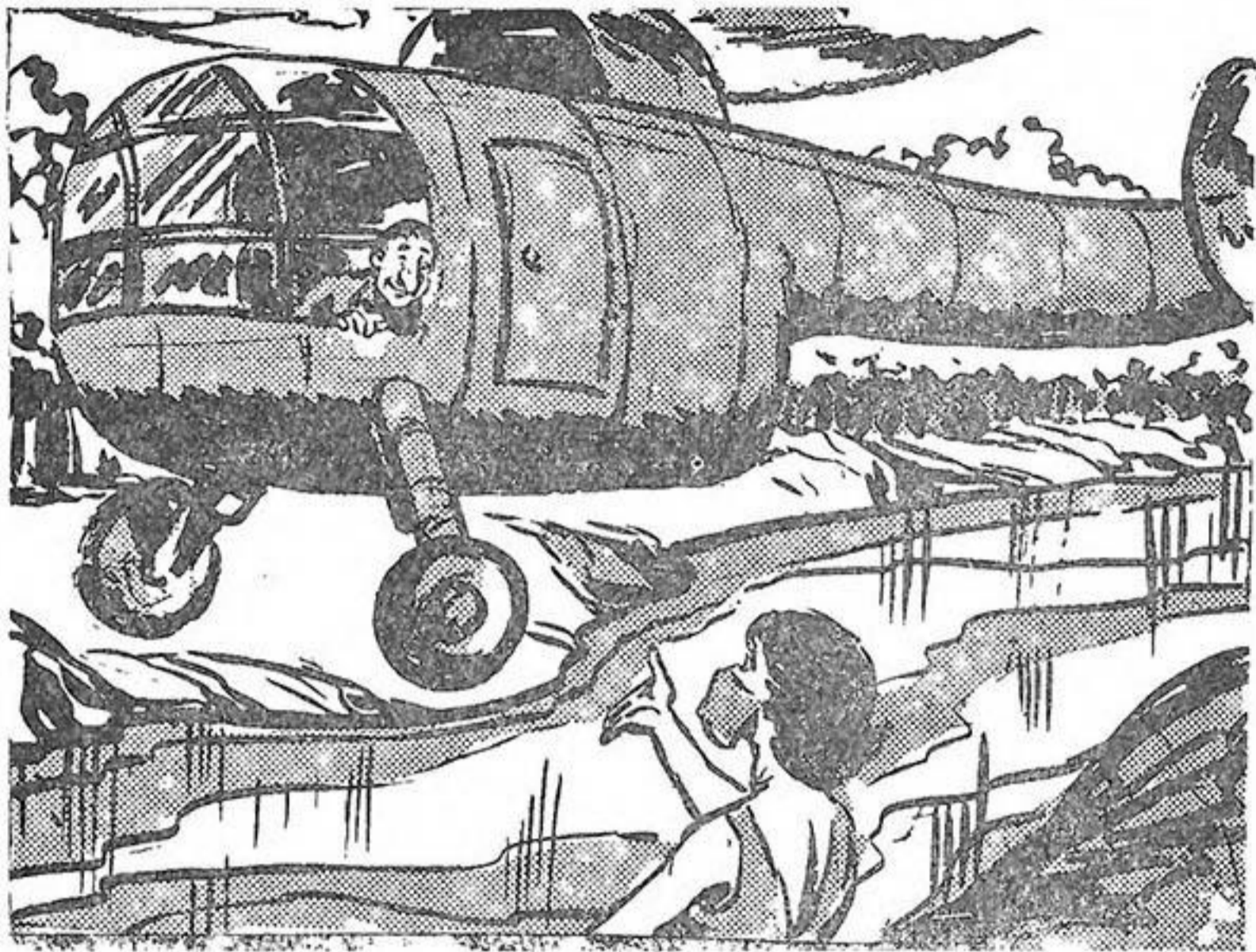
πίσης κάτι τρομακτικὸ συμβαίνει ἀκριβῶς τὴ μοιραία ἐκείνη στιγμή:

Ἐνα τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ ἀτσαλένιου γίγαντα τῆς ζούγκλας, τοῦ "Ἐλ Ρέϋ!

Ὁ ἴδιος ἀνατινάζεται στὸ παχὺ στρώμα τῶν ξερῶν φύλλων ποὺ σκεπάζει τὸ ἔδαφος, ἀφίνοντας ἐλεύθερη τὴ Νάγια ποὺ, παρ' ὅλη τῆς τὴν λαχτᾶρα νὰ τὸ βάλλῃ στὰ πόδια γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ἀποκάλυψη τῆς μορφῆς τῆς, εἶναι καὶ ἡ ἐκπληξίς τῆς ἀκόμα μεγαλύτερη καὶ μένει μαρμαρωμένη στὸ ἴδιο σημεῖο, κυττάζοντας

Ἐνας πύρινος κύκλος θανάτου ἀνοίγει γύρω ἀπὸ τοὺς ἰνδιάνους ληστές...

...— "Η μπᾶς καὶ μὲ πέρασες γιὰ... παράσιτο τῆς τηλεοράσεως;

μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν "Ελ Ρέϋ, πὺ κυλιέται σπαράζοντας στὰ χορτάρια, κρατῶντας τὸ στήθος του...

Τὰ αἰσθήματα φιλανθρωπίας τῆς Νάγιας εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸν φόβο τῆς.

Σικύβει ἀμέσως ἐπάνω ἀπὸ τὸν βασιλιὰ τῆς ζούγκλας σίγουρη ὅτι κάποια σφαῖρα τὸν ἔχει χτυπήσει, γιὰτὶ σχεδὸν ἀμέσως ἀκούει ἀπὸ μακριὰ καὶ τὸν κρότο κάποιου πυροβολισμοῦ.

Μὲ τὰ μάτια ὅμως ἀκόμα περισσότερο γουρλωμένα τώρα, σιγουρεύεται ὅτι ὁ "Ελ Ρέϋ δὲν εἶναι χτυπημένος πουθενά!

Στὸ σημεῖο δὲ πὺ κρατᾶει

τὸ στήθος του μὲ τὸ δεξὶ του χέρι, μορφαίνοντας ἀπὸ τοὺς πόνους, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀμυχή!

Κι' ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ κυλιέται στὸ ἔδαφος σπαράζοντας σὰν νὰ πρόκειται νὰ πεθάνῃ!

Ἡ Νάγια δὲν προλαβαίνει νὰ ἐξετάσῃ πῶς πολὺ τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ περίπτωσι τοῦ "Ελ Ρέϋ...

Ἀπὸ μακριὰ, ἀπὸ τὴν ἴδια κατεύθυνσι πὺ ἔφτασε ὁ κρότος τοῦ πυροβολισμοῦ, ἀκούγεται τώρα καὶ μιὰ κραυγὴ πόνου, ἀνθρώπου πὺ βρίσκεται σὲ ἐπιθανάτια ἀγωνία καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο πολλὲς ὀμβροντίες, σὰν νὰ γίνετα

πραγματική μάχη μες στη ζούγκλα...

“Αθελα ή Νάγια με το βέλο κάνει τη σκέψη πώς προς εκείνη την ίδια κατεύθυνση είχε δηλαδή να πηγαίνει και το έλικόπτερο του Ζορρό...

Χωρίς να ξέρη γιατί ένας ξαφνικός τρόμος τρυπώνει στην καρδιά της σ’ αυτή τη σκέψη και την κάνει να ανατριχιάσει αλόκληρη...

Μονομιᾶς ιἀφίνει τὸν Ἑλ Ρέϋ νὰ σπαρταράη στὴ γῆ καὶ χύνεται μέσα στὴν παρθένα ζούγκλα...

Τρέχει ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα ἀνάμεσα στὰ πελώρια, αἰωνόβια δέντρα.

Συγχρόνως ἔχει καὶ τὸν νοῦ της....

Ξέρει πολὺ καλὰ τί κίνδυνοι ἀπειλοῦν τὸν ἀπρόσεκτο ὁδοιπόρο τῆς ζούγκλας τοῦ Ἀμαζονίου...

Μέσα ἀπὸ κάθε συστάδα θάμνων, μέσα ἀπὸ κάθε πυκνὴ λόχμη, πάνω ἀπὸ κάθε κλαδὶ δέντρου, μπορεῖ νὰ ξεπροβάλλη ἄξαφνα ὁ θάνατος μὲ χίλιες μορφές...

Καὶ νὰ ποὺ καθὼς τρέχει λαφιασμένη, ἀκούει λυσσασμένες φωνές μέσ’ ἀπ’ τὰ δέντρα.

Μόλις προλαβαίνει νὰ κρυφτῆ.

Ὁ τρομερὸς ληστής Ἀγριόγατος, μαζί με τοὺς ἀνθρώπους του, περνοῦν μόλις μερικὰ μέτρα ἀπὸ μπροστὰ ἀπὸ τὴν κρυψώνα της ποὺ εἶναι ἓνας πυκνὸς θάμνος καὶ κατευθύνονται ὀλοταχῶς πρὸς τὸ μέρος ποὺ τὴν ἔχουν ἀφήσει αἰχμάλωτη, στὴ φύλαξι

τῶν δυὸ φρουρῶν της ποὺ τοὺς ἔχει συντρίψει ὁ Ἑλ Ρέϋ.

Μόλις ἐκείνοι φεύγουν, ἡ Νάγια βγαίνει ἀπὸ τὴ φυλλωσιὰ τοῦ θάμνου της καὶ ἀκολουθεῖ τὸν ἀντίθετο δρόμο.

Δὲν ἀργεῖ νὰ βρεθῆ πάνω ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ ληστή ποὺ ἔχει πυροβολῆσει τὸν Ζορρό τῆς Ζούγκλας καὶ ποὺ βρίσκεται πεσιμένος στὴ γῆ με σπασμένο τὸ κεφάλι ἀπ’ τὸ ἔργα λείο ποὺ ἔπεσε τοῦ Πάντσο Γίγαντα καί... κάτω ἀπὸ τὸ ὑπέροχο ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό, ποὺ ἀκίνητο ἐπάνω στὸν οὐρανὸ καὶ λίγα μέτρα πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὶς κορφές τῶν δέντρων, μοιάζει νὰ μὴν ἔχη κανέναν ἐπιβάτη...

Καθὼς λοιπὸν ἡ Νάγια με τὸ Βέλο στέκει ἀκίνητη, ἀναποφάσιστη, γεμάτη ἀγωνία, προσπαθώντας νὰ καταλάβη τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Ζορρό καὶ δὲν βρίσκεται στὸ ἐλικόπτερό του καὶ καθὼς κυττάζει ἄλλη μιὰ φορά, ἀπελπισμένη, πρὸς τὸ «Μιαῦρο Πουλί», βλέπει νὰ ξεμυτᾶ ἀπ’ αὐτὸ τὸ τελευταῖο καὶ νὰ κυττάζη πρὸς τὰ κάτω, τὸ κεφάλι τοῦ θρυλικοῦ... Πάντσο Γίγαντα!

Παγὰνα...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ διευθυντῆς τῆς Ἀθιέντα ντέλ Σόλ, Περρέθ, τρέχει μαζί μ’ ἓνα ἀπόσπασμα δώδεκα ἀνδρῶν του, πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Γαλάζιου Ποταμοῦ γιατί ἔχουν ἀκούσει τὰ τα-

μπουρίνος που μετέδωσαν ότι η Νάγια κινδυνεύει σ' αυτή την περιοχή και καλούν τον Ζορρό σε βοήθεια.

Ο Περέθ είναι αποφασισμένος να συλλάβη και τον Ζορρό και τη μυστηριώδη Νάγια με το Βέλο που πολλές φορές ως τώρα τον έχει γλυτώσει την τελευταία στιγμή μέσ' από τα χέρια του...

Μαζί με τον έξαγριωμένο Περέθ και το απόσπασμά του ακολουθεί με πολύ μεγάλη δυσκολία και ο ταλαιπωρημένος καθηγητής Τζένκινς, ο άτυχος επιστήμων που έπεσε στα χέρια του Άγριόγατου και υπέμεινε φρικτά βασανιστήρια ώσπου τον έλευθέρωσε ο Ζορρό της ζούγκλας με τη βοήθεια του... Πάντσο Γίγαντα!

Τόσος είναι ο θυμός του αστυνόμου έναντι του Ζορρό και της Νάγιας, που ούτε καν συλλογίζεται την φοβερή κατάσταση που βρίσκεται ο δυστυχής επιστήμων και πώς κινδυνεύει σε κάθε του βήμα να σωριαστή κάτω αναίσθητος....

Και πραγματικά ο Τζένκινς μένει όλο και πιο πίσω απ' όλους τους άντρες του απόσπασματος καθώς τρέχουν και στο τέλος του έρχεται μια σκοτοδίνη και πέφτει αναίσθητος μέσα στα χόρτα...

Κι' ο Περέθ τρέχει μπροστά και ούτε αυτός ούτε κανείς από τους άνδρες του αντιλαμβάνεται το παραμικρό!

Ο χοντρο - αστυνόμος δεν έχει πάψει ούτε στιγμή να

γκρινιάζει και να άπευθύνεται προς εκείνον τον άστυνομικό από τους άντρες του, που η καταγωγή του είναι ινδιάνικη και του έξηγησε και το μήνυμα των ταμπουρίνος.

— Ραμίρεζ!, μουγγρίζει άγρια και λαχανιασμένος φοβερά γιατί έτσι παχύσαρκος που είναι κοντεύει να σκάση από την τρεχάλα.

— Διαταξτε, σεσιόρ!

— Που δαίμονα είναι αυτό το Γαλάζιο Ποτάμι; Δεν θα φτάσουμε ποτέ;

— Θέλουμε άρκετον δρόμο ακόμα, σεσιόρ!

Και ύστερα από λίγο ο Περέθ πάλι γκρινιάζει:

— Ραμίρεζ!

— Τί διατάζετε, σεσιόρ!

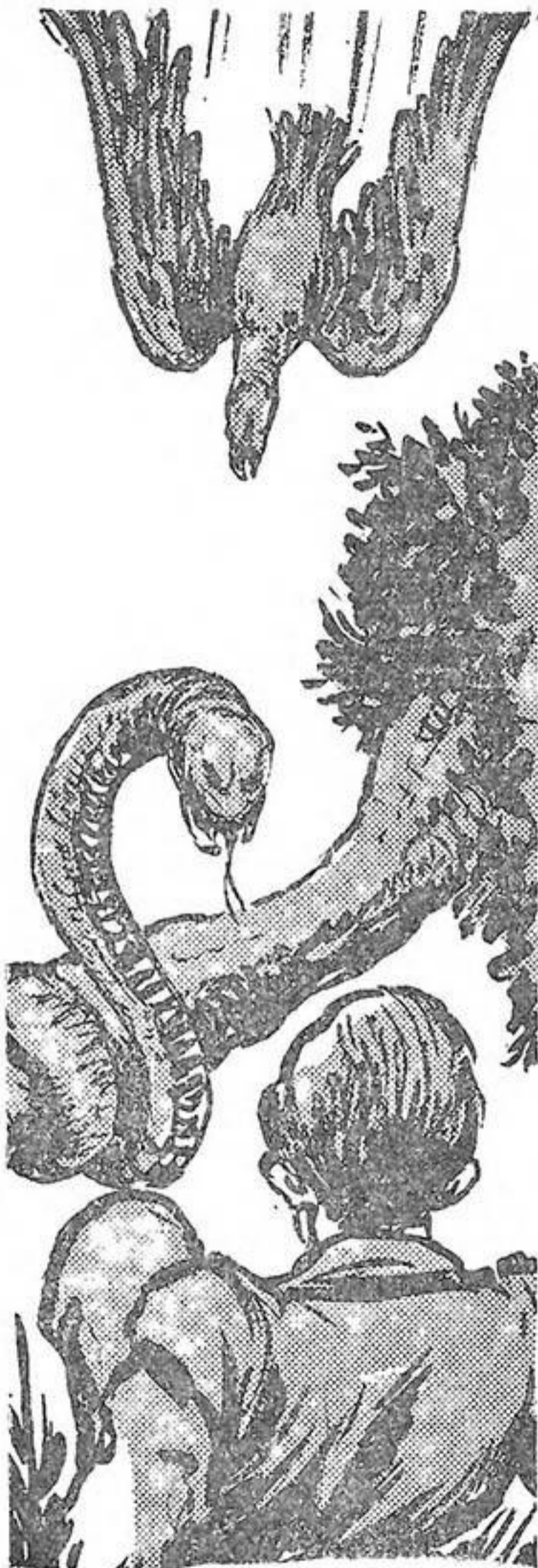
— Να φτάσουμε σ' αυτό το ποτάμι καμιά φορά, βρέ πουλάκι μου! Που πήγες και το τρύπωσες τέλος πάντων!

Τα μάτια του καημένου του Ραμίρεζ γουρλώνουν από την έκπληξι και γίνονται άλλα τόσα.

— Έγώ τόβαλα το ποτάμι εκεί κάτω, πατρόν; μουρμουρίζει άναυδος. "Αμα μπορούσα θα το είχα βάλει κι' έξω από την πόρτα μας στο "Ελ Χόκλο, για να κάνουμε το μπάνιο μας! Ο Θεός έχει το ποθετήσει όλα τα ποτάμια της Βραζιλίας!

Το μούτρο του Περέθ κοκκινίζει από θυμό:

— Και ο Θεός είναι μ' αυτόν τον κακούργο τον Ζορρό η μαζί μου; μουγγρίζει σφίγγοντας τις γροθιές του. "Ηταν άνάγκη να πάη τόσο μα-

Η ζωή στη ζούγκλα του 'Αμαζονίου είναι σκληρή και παράξενι

κρυά αυτό τὸ Γαλάζιο Ποτάμι, γιὰ νὰ ξελιγωθῶ;..

— Φτάνουμε πιά, σεγιόρ!

— Πές το, μούβγαλες τὴν ψυχὴ!

Ὁ χοντρο - Περὲθ ὡστόσο δὲν προλαβαίνει νὰ γκρινιαίξη περισσότερο.

Οἱ δυὸ ἀνιχνευτὲς τῆς ὁμάδος τοῦ ποῦ πηγαίνει μπροστά, γυρίζουν τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος του, μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια.

Μὲ νευρικές χειρονομίες καὶ σιγανὴ φωνὴ γιὰ νὰ μὴν ἀκουστοῦν μακριά, ἀναφέρουν:

— Κάποιοι ἔρχονται, σεγιόρ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Γαλάζιου Ποταμοῦ!

— Ἐπὶ τέλους!, γρυλλίζει ὁ Περὲθ θριαμβευτικὰ καὶ σφίγγοντας μὲ μανία τὶς γροθιές του. Ὁ Ζορρό καὶ ἡ Νάγια θὰ εἶναι!

— Ὁχι, σεγιόρ!

Ὁ ἀστυνόμος ἀναπηδάει μανιασμένος.

— Τί ὄχι, βρὲ ζωντόβολο; μουγγρίζει. Γιατὶ δηλαδὴ νὰ μὴν εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἔρχονται; Σὲ πειράζει ἐσένα;

— Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτό, πατρόν!...

— Καὶ τί θὲς νὰ πῆς; Πές το ποῦ νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση!

— Θέλω νὰ πῶ, πατρόν, πῶς αὐτοὶ ποὺ ἔρχονται εἶναι πολλοί.

Τὰ μάτια τοῦ Περὲθ λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστησι.

— Πολλοί!, ἐπαναλαμβάνει θριαμβευτικὰ. Τότε νὰ σοῦ πῶ ἐγὼ ποιοί εἶναι, βλα-

κόμουτρο! Είναι πάλι ο Ζορρό και η Νάγια, μόνο που είναι αίχμάλωτοι του 'Αγριόγατου και των ληστών του! Κι' έτσι μ' ένα συμπάρο θα πιάσουμε πολλά τριγώνια!... Και αυτόν τον... βρωμοπίθηκο που παρασταίνει τον σωτήρα των φτωχών και κατατρεγμένων και αυτή την κόρη... γορίλλα (!) που τον υποστηρίζει και τον 'Αγριόγατο για να βουλώσουμε το στόμα εκείνου του ήλιθ...

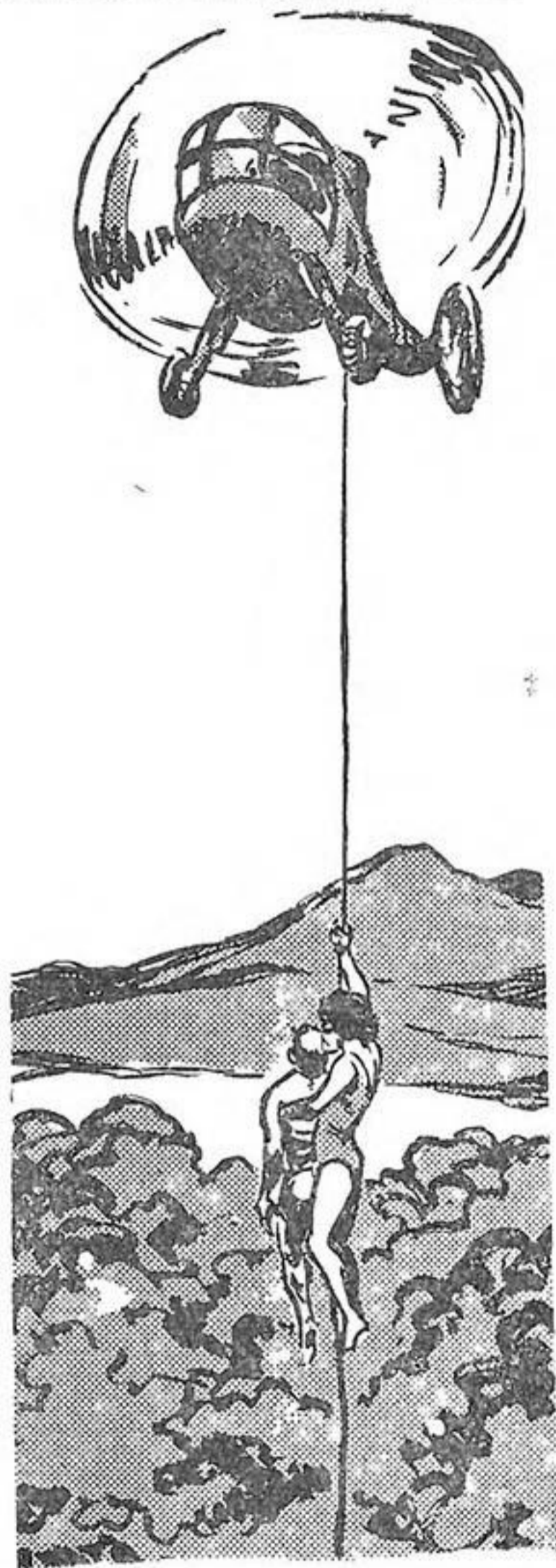
Σταματάει διαγκώνοντας τη γλώσσα του και στριφογυρίζει τα μάτια του για ν' ανακαλύψει τον καθηγητή αλλά άδικα.

— Πού είναι αυτός ο Τζένκινς; γκρινιάζει θυμωμένος.

Καινείς όμως δεν μπορεί να του αποκριθή και ούτε είναι ώρα για να ψάξουν να τον βρουν.

Ο Περέθ αναγκάζεται ν' αναβάλει γι' αργότερα την φροντίδα του Τζένκινς και δίνει γρήγορα, με κοφτή και σιγανή φωνή τις διαταγές του.

Ο διευθυντής της αστυνομίας της 'Αθιέντα ντέλ Σόλ δεν είναι καθόλου εύκολος αντίπαλος και μόνο χάρις στις πραγματικά εκπληκτικές του ικανότητες ο Ζορρό κι' ο 'Ελ Ρέϋ του έχουν ξεφύγει ως τώρα, ενώ η Νάγια βασίζεται στο μεγάλο της μυστικό, που φυσικά ο άγαθος αστυνόμος δεν μπορεί καν να το βάλει με τον νου του, έστω κι' αν φωνάζει καμμιά φορά καλαμπουρίζοντας και μισο-

Το ματέρ δουλεύει και το συμπάροσχοινο τους ανεβάζει στο Μαύρο Πουλί...

σοβαρά - μισοαστεία, πώς «τέτοιο άγοροκόριτσο που έχει γίνει ή κόρη του ή Ροζίτα, πιό καλά νάκανε παρέα με την Νάγια με τὸ Βέλο!»...

Αυτή τή στιγμή οί άντρες τοῦ άποσπάσματος του, με γρήγορες κινήσεις και υπακούοντας σαν αυτόματα στις διαταγές που τους δίνει χαμηλόφωνα, πιάνουν τὰ πόστα γύρω - γύρω σ' ένα μικρὸ άνοιγμα ανάμεσα στη βλάστησι, που άποτελεί κάτι σαν φυσικὸ διάδρομο για τους ὁδοιπόρους τῆς ζούγκλας και δέν υπάρχει άμφιβολία πώς ή ομάδα τῶν ὁδοιπόρων που έχουν επισημάνει οί άνιχνευτές του, θα περάσει από εκεί...

Εἶναι καιρός....

Μόλις οί άστυνομικοὶ του Περέθ πιάνουν τις θέσεις τους από μακριά, μέσ' άπ' τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων και τῶν θάμνων, αρχίζουν να ξεχωρίζουν και μιὰ να φαίνονται, μιὰ να χάνονται στην αρχή, τὰ άτομα που άποτελοῦν τή συνοδεία που περιμένει ὁ Περέθ...

Με τὰ δάχτυλα στις σκανδάλες τῶν ὄπλων τους και περιμένοντας μόνο ένα παράγγελμα του άρχηγού τους, οί άντρες του Περέθ περιμένουν άμίλητοι και άθέατοι...

Περνοῦν μερικὰ λεπτά χωρίς ν' άκουστῆ τίποτα, εκτός από τους συνηθισμένους θορύβους τῆς ζούγκλας...

Ύστερα αρχίζουν ν' άκούγονται και τὰ βήματα —τὰ βιαστικά βήματα τῶν ὁδοιπό-

ρων εκείνων που σχεδόν τρέχουν μες στο παρθένο δάσος.

Τέλος άκούγονται και οί άγριοφωνάρες εκείνου που πηγαίνει μπροστά από τους άλλους και που συνεχώς τους διατάζει να βιαστοῦν...

Σε λίγο ὁ Άγριόγατος πρώτος μπαίνει στον κύκλο του θανάτου που του έχουν στήσει οί άστυνομικοὶ του Περέθ.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς τὸν αφήνει να προχωρήσει λίγο ακόμα...

Οί άντρες του έχουν διαταγή να μην πυροβολήσουν αν δέν δώσει αὐτὸς τὸ σύνθημα...

Τίποτα λοιπὸν δέν γίνεται ακόμα...

Οί ληστὲς με επικεφαλῆς τὸν άπαίσιο άρχηγό τους, προχωροῦν άνυποψίαστοι...

Ἡ Νάγια
και ὁ Πάντσο

 ΗΚΩΝΕΙ λοιπὸν τὸ κεφάλι της ψηλά ή Νάγια με τὸ Βέλο και βλέπει τὸν Πάντσο Γίγαντα να κρέμεται σχεδόν με τὸ κεφάλι έξω από τὸν... ἰπτάμενο έξώστη του και να τὴν κυττάζει με γουρλωμένες ματάρες.

Ἡ Νάγια δέν έχει ξανασημαντηθῆ με τὸν Πάντσο Γίγαντα αλλά έχει άκουστά για τὸν ανθρωπάκο του σπιτιού τῶν ἴσκιων και τῆς φτάνει ή περιγραφή και μόνο που έχει άκούσει για να τὸν γνωρίσει.

— Πάντσο, του φωνάζει ὡστόσο για να βεβαιωθῆ κιό-

λας ἂν εἶναι αὐτός. Τί κάνεις ἐκεῖ πάνω;

— Πρόγνωσι καιροῦ γιὰ αὔριο!, τῆς λέει αὐτός χωρὶς νὰ παύη νὰ τὴν κυττάζη μὲ τὸν ἴδιο πάντοτε θαυμασμό. Τς! Τς! Τς!... Σὰν νᾶχη δίκιο ὁ Ζορρό μου φαίνεται, νὰ τραβιέται στὶς ζούγκλες γιὰ τὰ μαῦρα σου τὰ μάτια! Σὲ ἐγκρίνω.... ἀνεπιφυλάκτως!...

Ἡ Νάγια φωνάζει ἀνυπόμονα μὲ λαχτάρα:

— Ὡστε γνωρίζεις τὸν Ζορρό, καλέ μου Πάντσο;

Ἡ Πάντσο Γίγαντας ξεραίνεται στὰ γέλια, τόσο πολὺ πὺ παραλίγο νᾶρθη κάτω ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο.

Στὸ τέλος σταματᾶει τὰ γέλια του καὶ λέει:

— Ὡραῖο ἦταν αὐτό! Καὶ ἂν δὲν τὸν ἤξερα, καλέ κυρία μου, πῶς θὰ βρισκόμουνα ἐδῶ πάνω στὴ θαλαμηγὸ του;

Ἡ μπᾶς καὶ μὲ πέρασες γιὰ ...παράσιτο τῆς τηλεοράσεως;

Παρὰ τὸ ὁμολογουμένως καταπληκτικὸ καλαμποῦρι τοῦ Πάντσο Γίγαντα, ἡ καημένη ἡ Νάγια δὲν ἔχει κανένα κέφι νὰ γελάσῃ.

— Ποῦ εἶναι τώρα ὁ Ζορρό; ρωτᾶει μὲ ἀγωνία.

— Παίρνει τὸ μπάνιο του θαρρῶ!... Δὲν μου λές, καλέ μὶς Ζούγκλα, ἀδερφοῦλα μικρότερη δὲν ἔχεις;

Ἡ Νάγια φουσκώνει καὶ ξεφουσκώνει ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ κἀνη καὶ τίποτα ἀπὸ κεῖ κάτω ποὺ βρίσκεται.

Ἀναγκάζεται νὰ μὴ δείξῃ τὸν θυμὸ τῆς καὶ νὰ κἀνη πολιτικὴ γιὰ νὰ μάθῃ ἐκεῖνο ποὺ

τὴν ἐνδιαφέρει.

— Καλέ μου Πάντσο, φωνάζει, πρέπει νὰ βροῦμε γρήγορα τὸν Ζορρό! Μπορεῖ νὰ κινδυνεύῃ αὐτὴ τὴ στιγμὴ!...

Ἡ Πάντσο Γίγαντας κουνάει τὸ κεφάλι του πέρα - δῶθε.

— Πιὸ πολὺ κίνδυνο διατρέχει ἂν τὸν βρῆς, τῆς λέει, γιὰ τί μπορεῖ νὰ σὲ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ σὲ παντρευτῆ!... Καὶ ὄχι πὺ εἶσαι ἄσχημη ἀλλὰ γιὰ νύφη δὲν κάνεις μιὰ φορά.

Ἡ Νάγια δὲν μπορεῖ νὰ παραβλέψῃ τὴν γυναικεία τῆς ἀξιοπρέπεια καὶ τὸν ἐγωϊσμὸ καὶ φουρκίζεται, ξεχνώντας πρὸς στιγμὴ καὶ τὴν βιασύνη τῆς.

— Καὶ γιὰτί δὲν κάνω; τοῦ φωνάζει ἀγριεμένη.

— Εἶναι νὰ τὸ ρωτᾶς; χαχανίζει ὁ Πάντσο. Ἐσύ, τρομάρα σου, δὲν ἔχεις ἕνα φουστάνι νὰ φορέσῃς! Τί προίκα θὰ τοῦ δώσῃς; ... Κυπαρισσόμηλα;

— Γιατί; Μήπως ἐκεῖνος ἔχει πιὸ πλούσια γκαρνταρόμπα; γρυλλίζει ἀγριεμένη ἡ Νάγια καὶ γίνεται κατακόκκινη.

Ἡ Πάντσο Γίγαντας ξεροκαταπίνει σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο καὶ κουνάει τὸ κεφάλι του ἀμφίβολα.

Στὸ τέλος ὅμως πάλι τὴ βρίσκει τὴν ἀπάντησι:

— Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, τῆς λέει, ἡ μάσκα πὺ φορᾶει εἶναι τουλάχιστον χρυσή, εἰκοσιτεσσάρων καρατιῶν καὶ εἶναι καὶ ἀντίκα πὺ μεγαλώνει τὴν ἀξία τῆς! Τὴ φόραγε

Ένας Ινδιάνος ιερέας του θεού Ήλιου όταν έβγαινε τις νύχτες με παισέληνο, για να μή... μαυρίζη το δέρμα του!

‘Η Νάγια πάει να σκάση.

Βλέπει ότι με την τροπή που πάει να πάρη ή συζήτησι, δεν θα τελειώση ποτέ.

‘Αποφασίζει λοιπόν να τελειώνη μ’ αυτόν τον φλύαρο άνθρωπάκο.

— Μά κουταμάρες θα λέμε τώρα, φωνάζει με θυμό, τη στιγμή που ο Ζορρό μπορεί να κινδυνεύη;

‘Ο Πάντσο Γίγαντας της χαμογελάει για να της δώση θάρρος.

— ‘Αμπα! Δεν κινδυνεύει καθόλου!, της λέει με βεβαιότητα.

‘Η Νάγια τον κυττάζει περιέργη:

— Που το ξέρεις;

— Τον είδα με τα μάτια μου που τον πυροβόλησε εκείνος που έχει πέσει τέζα!, αποκρίνεται θλιμμένα ο Πάντσο. Τον πήρε για... μπεκάτσα ο βλάκας επειδή έπαιρνε βουτιά από το ρημάδι αυτό το και τον είδε στον αέρα!

— Τον πυροβόλησε!, στριγγλίζει η Νάγια κατατρομαγμένη και γίνεται χλωμή σαν νεκρή.

— Ναί, μάτια μου! Τί σου λέω; Κι’ έπεσε και στο ποτάμι και δεν ξαναβγήκε στον αφρό: ‘Η θα σκοτώθηκε από τη σφαίρα ή θα πνίγηκε από το νερό ή θάπιασε φιλενάδα καμμιά τσιπούρα και σε ξέχασε και δεν θέλει να ξαναβγή! ‘Οπως και νάχη το

πράμα, δεν κινδυνεύει!

‘Η Νάγια αφήνει να της ξεφύγη μιὰ κραυγή τρόμου.

Κυττάζει ολόγυρα σαστισμένη.

Αυτή που συνήθως είναι τόσο δραστήρια και αποφασιστική, τώρα είναι τόσοσ ο φόβος και η απελπισία της, που τάχει έντελώς χαμένα.

— Και τί κάθεσαι εκεί πάνω, φωνάζει άγρια του Πάντσο. Δεν είσαι φίλος του έσύ;

— ‘Εδω μου είπε να κάτσω και να μην το κουνήσω! Κι’ εγώ θ’ άκούσω εκείνον που είναι φίλος μου κι’ όχι έσένα που μπορεί να θέλης και το κακό του!

— ‘Εγώ, το κακό του Ζορρό;

— Σιγά, γιατί θα με πάρουνε τα δάκρυα!, τσιρίζει ο Πάντσο κοροϊδευτικά. Και που σε ξέρω στα τελευταία; Μήπως έχεις συστατικά γράμματα; Κι’ αν είσαι κατασκοπίνα; Προχτές διάβαζα για τη Μάτα Χάρι!...

— Βρέ δεν λυπάσαι τον φίλο σου; γρυλλίζει μ’ απελπισία η Νάγια. Μπορεί να πεθαίνη αυτή τη στιγμή!...

‘Ο Πάντσο Γίγαντας κουνάει άρνητικά το κεφάλι του.

— ‘Αν πέθαινε θα πόνναγε, της λέει με βεβαιότητα. Κι’ αν πόνναγε θα φώναζε κι’ αν φώναζε θα τον άκούγαμε! Αυτό θα πη να σου κόβη!

‘Η νέα καταλαβαίνει ότι καμμιά βοήθεια δεν μπορεί να περιμένη από τον άνθρωπάκο αυτόν, άκόμα κι’ αν τον

καταφέρη νὰ κατέβη στὴ ζούγκλα. Γι' αὐτὸ ἀλλάζει ἀπόφρασι καὶ τοῦ λέει:

— Ἔχεις δίκιο, Πάντσο! Σκέφθηκα πὼς εἶναι καλύτερα νὰ μείνης ἐκεῖ πάνω! Νὰ μὲ παρακολουθῆς μὲ τὸ ἐλικόπτερο... Θὰ ψάξω ὡς πέρα στουὺς καταρράκτες τὸ ποτάμι μήπως τὸν ἴανακαλύψω... Ἄν τὸν βρῶ νάσαι κοντά... Ἴσως χρειαστῆ νὰ τὸν ἀνεβάσης ἐπάνω...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας διστάζει ἀκόμα.

— Μοῦ εἶπε νὰ μὴν τὸ κουνήσω ἀπὸ δῶ!, τσιρίζει.

— Δὲν εἶναι μακριὰ τὸ μέρος ποὺ θὰ πάμε... Ἄν δὲν τὸν βρῶ ὡς τοὺς καταρράκτες ξαναγυρίζεις...

— Ἔστω!, λέει ὁ Πάντσο Γίγαντας μεγαλόψυχα. Θὰ σοῦ κάνω τὸ χατήρι ἐπειδὴ κατὰ βάθος εἶσαι συμπαθητικιά!... Ἐκεῖνος γιατίι κάθεταὶ συνέχεια ἔτσι ἀνάσκελα;

Αὐτὸς ὁ τελευταῖος γιὰ τὸν ὁποῖον μιλάει ὁ... ἀρχιμηχανικὸς τοῦ Ζορρὸ τῆς ζούγκλας, εἶναι ὁ Ἰνδιάνος ληστής ποὺ ἔχει σκοτωθῆ ἀπὸ τὸ βαρὺ ἐργαλεῖο ποὺ τοῦ ἔπεσε τοῦ Πάντσο ἀπὸ τὸ ἐλικόπτερο.

— Δὲν κάθεταὶ ἀνάσκελα ἀλλὰ τοῦχουν σπάσει τὸ κεφάλι μ' αὐτὸ τὸ γερμανικὸ κλειδί! Ποιὸς τὸ πέταξε;

Ὁ Πάντσο τὸ βλέπει κι' ἀρχίζει νὰ τρέμη.

— ὦ λαλά!, ψελλίζει. Ἐγὼ τοῦ τῶρριξα, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ τὸν χτυπήσω! Ἦθελε νὰ ξανατουφεκίσῃ τὸν Ζορρὸ ποὺ

ἦταν μὲς στὸ νερὸ κι' ἤθελα νὰ τὸ πετάξω δίπλα του γιὰ νὰ μὲ δῆ καὶ νὰ τοῦ φωνάξω πὼς δὲν ἦταν μπεκάτσα παρὰ ἄνθρωπος!... Τί θὰ γίνῃ τώρα; Ξέρεις κανένα βότανο νὰ καλύτερεύῃ καθόλου τοὺς... πεθαμένους;

— Ὁχι, μουγγρίζει ἡ Νάγια καὶ τὰ μάτια της ἀστράφτουν. Καὶ νὰ εἶχα ὅμως, δὲν θὰ σοῦ τῶδινα ποτὲ γι' αὐτὸν ἐδῶ!... Πάμε τώρα! Βάλε μπρός!...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας ξεκινάει τὴ μηχανὴ μὲ δυὸ χειρισμοὺς κάτι μοχλῶν καὶ μουρμουρίζει μὲς' ἀπ' τὰ δόντια του:

— Στριμμένο θηλυκό!...

Συμπλοκὴ

ΣΑΦΝΙΚΑ ὁ χοντρὸ - Περὲθ πετιέται πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ ἦταν κρυμμένος ὡς αὐτὴ τὴ στιγμή, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

— Ἄλτ!, φωνάζει ἄγρια. Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου, μὴν κινήθῃ καιεῖς! Εἶστε περικυκλωμένοι!...

Δὲν προφταίνει νὰ πῆ τίποτ' ἄλλο καὶ δυὸ σφαῖρες βουῖζουν σὰν ἀγριομέλισσες στ' αὐτιά του, ἐνῶ ἀκούει ἀμέσως ὕστερα τοὺς κρότους δυὸ πυροβολισμῶν.

Αὐτὸς ὁ Ἄγριόγατος εἶναι ἓνας φοβερὸς κακοῦργος, ἀτρόμητος πραγματικὰ μπροστὰ στὸν θάνατο.

Μὲ τὴν πρώτη λέξι ποὺ ἔχει πῆ ὁ Περὲθ, χωρὶς τὸν πα

ραμικρό δισταγμό, ἄν καὶ ξέ-
ρη πῶς σ' αὐτὴν τὴν ἀπόπει-
ρα παίζει τὸ κεφάλι του, ρί-
χνεται μπρούμυτα στὰ χορ-
τάρια κι' ἀρχίζει νὰ πυροβο-
λῆ μανιασμένα κατὰ τοῦ Πε-
ρέθ, οὐρλιάζοντας συγχρόνως
στοὺς ἄντρες ποὺ τὸν ἀκολου-
θοῦν, νὰ ἀνοίξουν πύρ...

Κανείς δὲν τολμάει νὰ τὸν
παρακούση...

Ὁ κακομοίρης ὁ Περὲθ μό-
λις προλαβαίνει νὰ τραθηχτῆ
πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέν-
τρου του, ὅπου ἔρχονται καὶ
σφηνώνονται σφυρίζοντας τέσ-
σερα - πέντε καυτὰ μολύβια.

Ὁ Περὲθ τότε οὐρλιάζει
κι' ἐκεῖνος μὲ τὴ σειρά του
μιὰ διαταγή.

Ἐνα πύριμος κύκλος θανά-
του ἀνοίγει γύρω ἀπὸ τοὺς
ληστὲς ποὺ ἀρχίζουν μὲ ἄγρι-
ες κραυγὲς πόνου νὰ σωριάζ-
ζονται σωρηδὸν στὴ γῆ, ἀπὸ
τὰ πυρὰ τῶν ἀστυνομικῶν.

Ὁ Ἀγριόγατος οὔτε αὐτὴ
τὴ φορὰ δὲν χάνει τὸ θάϊρος
του.

— Μαζί μου!, οὐρλιάζει
πρὸς τοὺς ἰνδιάνους του.

Ἐνα μπουλοῦκι ὅλοι μαζί,
ρίχνονται πρὸς μία κατεύθυν-
σι τοῦ κύκλου ποὺ ἔχουν ἀνοί-
ξει ὀλόγυρά τους τὰ ὄργανα
τοῦ νόμου.

Ὡσπου νὰ φτάσουν κοντὰ
στοὺς ἀστυνομικούς, οἱ μισοὶ
καὶ περισσότεροι ἀπ' αὐτούς,
ἔχουν κιόλας σωριαστῆ στὸ
ἔδαφος νεκροί.

Οἱ ὑπόλοιποι δίνουν μάχη
σῶμα μὲ σῶμα μὲ τοὺς ἄν-
τρες τοῦ Περὲθ γιὰ νὰ κατα-

φέρουν νὰ διασπάσουν τὸν
κλοιό...

Πίσω τους οἱ ἄλλοι ἀστυνο-
μικοὶ τρέχουν νὰ λάβουν ἐνεργ-
γὸ μέρος στὴ μάχη. Ὁ Περὲθ
ξεφωνίζει συνεχῶς διαταγὲς
ποὺ ἐκτελοῦνται στὴ στιγμή
καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ κάνουν
πραγματικὰ θραῦσι.

Ὁ Ἀγριόγατος ἔχει κατα-
φέρει μὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους του νὰ διασπάση
τὸν κλοιὸ τοῦ Περὲθ.

Καθὼς ἀπομακρύνονται ὁ-
μως τρέχοντας, οἱ σφαῖρες
τῶν ὀργάνων τοῦ Νόμου, σκορ-
πίζουν τὸν ὄλεθρο ἀνάμεσά
τους...

Ὁ ἀρχιληστής Ἀγριόγα-
τος εἶναι ὁ μοναδικὸς ποὺ κα-
ταφέρει καὶ ξεφεύγει τελικὰ
καὶ χώνεται στὴν πυκνὴ βλά-
στησι τῆς ζούγκλας καὶ χάνε-
ται...

Πίσω του ρίχνονται οἱ ἀ-
στυνομικοὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν
ἐξαγριωμένο Περὲθ, ποὺ εἶδε
τὸν Χάρο μὲ τὰ μάτια του ἀ-
πὸ τὶς πιστολιές τοῦ ληστή
καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν ἀφήση
νὰ τοῦ ξεφύγη.

Τελικὰ ὅμως δὲν καταφέρ-
νουν ν' ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη
του.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ξέρει
πολὺ καλὰ τὴ ζούγκλα τοῦ
Ἀμαζονίου καὶ εἶναι στὰ πό-
δια πολὺ ταχύτερος ἀπὸ τοὺς
ἐκπροσώπους τοῦ Νόμου.

Ἔτσι ὁ σεγιὸρ Περὲθ, ἀ-
ναγκάζεται στὸ τέλος θέλο-
ντας καὶ μὴ, νὰ παραιτηθῆ ἀ-
πὸ τὴν καταδίωξι τοῦ ἀντιπά-
λου του.

Γυρίζει ὀργισμένος καὶ μὲ

πρόσωπο πάντοτε κατακόκκινο και αρχίζει να ψάχνει ανάμεσα στα πτώματα των Ινδιάνων που έχουν γεμίσει τη ζούγκλα....

Δυστυχώς όμως για αυτόν, δεν βρίσκει ανάμεσά τους ούτε εκείνο του Ζορρό, ούτε κι' εκείνο της Νάγια της Ζούγκλας...

— Έμπρός!, λέει κοφτά στους άντρες του. Περιττό να ψάξουμε περισσότερο!... Δεν πρόκειται να ανακαλύψουμε κανέναν απ' αυτούς που κυνηγώ... Άς επιστρέψω με το ταχύτερο στο έλικόπτερό μας.... Έχω αφήσει την κόρη μου ολομόναχη τόσες ώρες και μ' όλο που έχω άπεριόριστη εμπιστοσύνη στο θάρρος και την έξυπνάδα της, φοβάμαι μήπως της συμβή τίποτα κακό!...

Κανείς φυσικά δεν φέρνει αντίρρηση στην ωραία αυτή ιδέα.

Στη στιγμή ξεκινούν μέσα στην πυκνή ζούγκλα προς την κατεύθυνση που έχουν αφήσει το έλικόπτερό τους και που ο αστυνόμος Περέθ περιμένει να συναντήσει την όμορφη κόρη του...

Ο θυμός του "Ελ Ρέϋ

Ο ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ βασιλιάς της ζούγκλας, "Ελ Ρέϋ, αρχίζει σιγά - σιγά να συνέρχεται καθώς βρίσκεται πεσμένος στο χαλί των ξερών φύλλων, που σκεπάζει το με-

γαλύτερο τμήμα της άτέλειωτης ζούγκλας του "Ανω Άμαζονίου.

Τα μάτια του ανοιγοκλείνουν κι' ανακάθεται λίγο - λίγο, χωρίς να πάψει πάντοτε να κρατάει τον άριστερό του ώμο και χωρίς να μπορέσει να αποφύγει κάτι γκριμάτσες δυνατού πόνου...

Δεν μπορεί να καταλάβει τί γυρεύει πεσμένος στη γη την πρώτη ώρα...

Προσπαθεί του κάκου να θυμηθεί ποιός τον χτύπησε και γιατί...

Και ξαφνικά όλα ξανάρχονται μονομιᾶς στο μυαλό του, σαν να νοίξε άξαφνα μέσα σ' αυτό ή πόρτα της Λησμονιάς και χύθηκαν στον έγκέφαλό του όλες οι αναμνήσεις από το πρόσφατο παρελθόν...

Τα μάτια του άστράφτουν. Οί γροθιές του σφίγγονται με άνείπωτη λύσσα...

Πιετιέται όρθιος για να τρέξει προς την ζούγκλα, μουρμουρίζοντας μέσ' απ' τα δόντια του:

— Μάγισσα!... Είναι μάγισσα!... Πρέπει, "Ελ Ρέϋ, σκοτώση!...

Δεν μπορεί όμως να τρέξει...

Κοντοστεκέται...

Κάτι σφίγγει παράξενα αλλά τρομερά το στήθος του και τον έμποδίζει να πάρη άναπνοή...

Κοντεύει να πνιγῆ...

Τα μάτια του γουρλώνουν και φέρνει τα χέρια στον λαιμό με άπελπισία...

Ἄνασσεινει βαθειά... λαχανιασμένα...

Ξαφνικὰ τὸν πιάνει μιὰ ἀπερίγραπτη λύσσα.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ παράξενα γεγονότα ποὺ τὸν βασανίζουν στὴ ζωὴ του, ὅλ' αὐτὰ τὰ τρομακτικὰ συναισθήματα ποὺ νοιώθει, χωρὶς νὰ ὑπάρχη καμμιά αἰτία ὁρατὴ γιὰ τὰ μάτια του, κοντεύουν νὰ τὸν τρελλάνουν.

Γιὰ νὰ ξεθυμάνη τὸν τρομερό του θυμό, ἀρχίζει νὰ τρέχη ὀλόγυρα σὰν τρελλός, νὰ χτυπάη μὲ τὶς γροθιές του τοὺς κορμούς τῶν αἰωνόβιων δέντρων, νὰ κόβη μὲ τὸ μαχαίρι του τὰ φυτικὰ σχοινιά ποὺ ἔχουν σχηματισθῆ μὲ τοὺς αἰ-

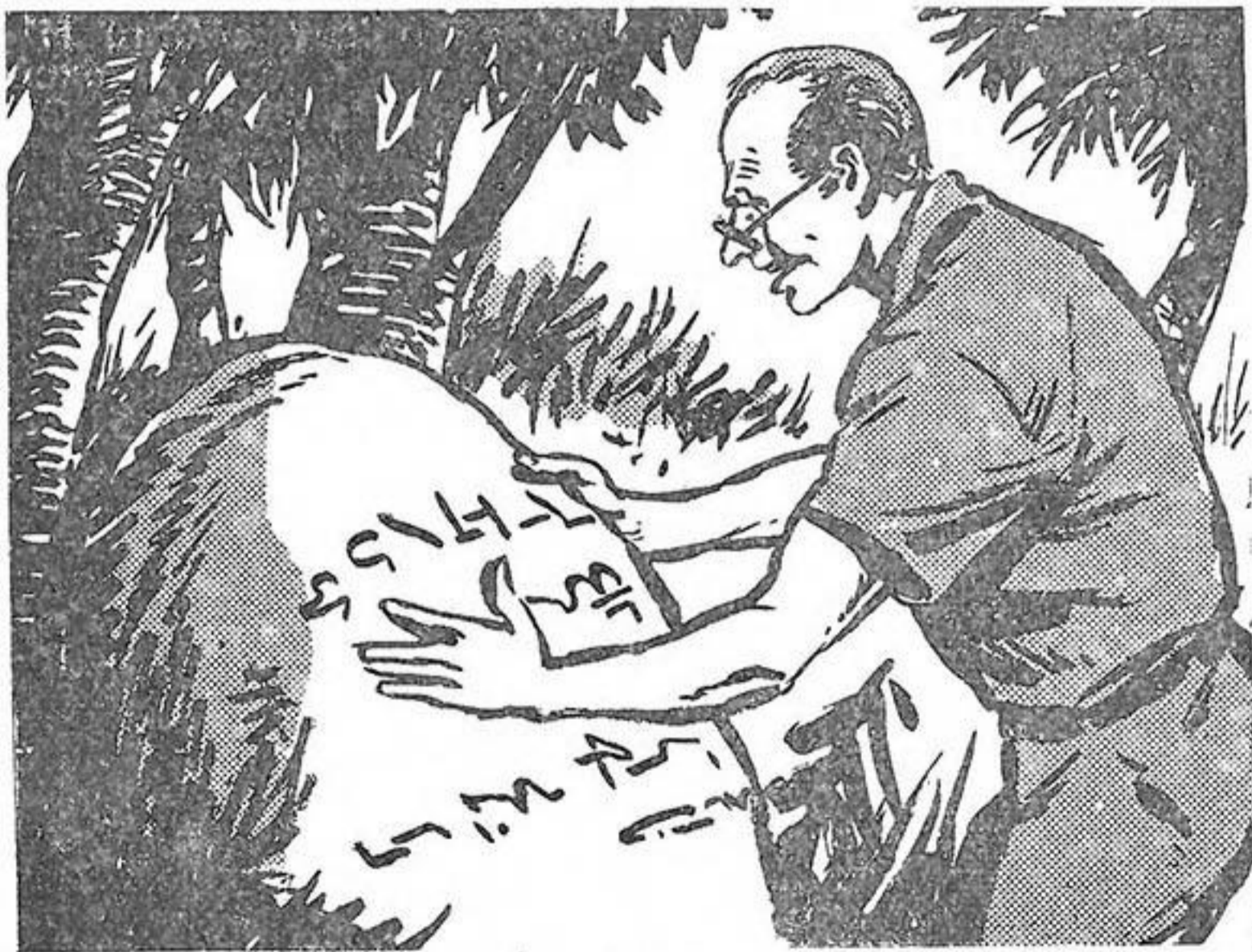
ῶνες καὶ κρέμονται ἀπὸ τὰ πανύψηλα δέντρα, νὰ πηδάη μὲ ἐκπληκτικὰ πηδήματα ἀπὸ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο πιασμένος ἀπὸ λυγερὰ κλαδιὰ καὶ φυλλωσιές, μ' ἓναν τρόπο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ φέρη ἴλιγγο ἀκόμα καὶ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸν ἔβλεπε...

Οὔτε ὁ ἴδιος δὲν μπορεῖ νὰ πῆ πόση ὥρα κρατάει αὐτὴ του ἡ τρέλλα...

Στὸ τέλος πέφτει τσακισμένος στὴν πελώρια διχάλα ἐνὸς πανάρχαιου δέντρου...

Τὸ κορμί του ἀνεβοκατεβαίνει ὀλόκληρο ἀπὸ τὴν σφυριχτὴ ἀναπνοή του, σὰν νάναϊ κανένα λαχανιασμένο σκυλί...

Τὸ κορμί του εἶναι ἰδρωμέ

— Ἐπὶ τέλους!... Τὰ ἱερὰ σημάδια!...

νο όλόκληρο από την αγωνία.

Ξαφνικά ανατινάζεται...

Μέσα στη ζούγκλα πέφτουν δυο άπανωτοί πυροβολισμοί, σ' ένα μέρος που δεν θα πρέπει νά'ναι πολύ μακριά από εκεί που βρίσκεται... Κι' άμέσως τους πυροβολισμούς αυτούς ακολουθούν και άλλοι ώσπου σε λίγες στιγμές μιὰ κανονική μάχη ανοίγει μέσα στο παρθένο δάσος...

Τὰ πουλιά πετούν τρομαγμένα και περνούν πάνω από τὸ κεφάλι τοῦ βασιλιά τῆς ζούγκλας, φεύγοντας μακριά από τις σφαίρες...

Κι' ὁ "Ελ Ρέϋ πετιέται σὲ μιὰ στιγμή από τὸ δέντρο του και μὲ μιὰ πολεμικὴ λάμψη στὰ μάτια πηδάει μ' ἕνα τρομερὸ ἄλμα στὸ πλαϊνὸ κι' από κει ἀρχίζει νὰ ταξιδεύη μέσα στη ζούγκλα μὲ τὸν γνωστὸ, ταχύτατο τρόπο του.

Νοιώθει ἀκατανίκητη τὴν ἀνάγκη νὰ κάνη ὅ,τι δήποτε, ἀκόμα και νὰ κινδυνεύση τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῆ από τις τρομερὲς σκέψεις που βασανίζουν τὸ μυαλό του...

Τὰ ἱερὰ
σημάδια

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΖΕΝ
ΚΙΝΣ ἔχει πέσει λιπόθυμος μὲς στὰ χόρτα τῆς ζούγκλας, μὴ μπορῶντας στὴ φοβερὴ κατάστασι που βρισκόταν, νὰ παρακολουθήση τὸ τρέξιμο τοῦ ἀστυνόμου Περὲθ και τῶν ἀνδρῶν του.

Στὸ μεταξύ και οἱ τελευ

ταῖοι αὐτοί, τόσο βιάζονταν νὰ φτάσουν στὸ Γαλάζιο Ποτάμι, που δὲν εἶχαν καθόλου στὸν νοῦ τους τὸν καθηγητὴ και δὲν παρατήρησαν τὴν ἀπουσία του, παρὰ πολὺ ἀργότερα...

Ὁ ἐπιστήμων λοιπὸν συνέρχεται τώρα, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἔχει ἀνέβει στὸ κέντρον τοῦ οὐρανοῦ και οἱ φλογερὲς του ἰακτίνες τρυποῦν τις φυλλωσιὲς τῶν δέντρων και πυρπολοῦν τὰ πάντα...

Ὁ Τζένκινς εἶναι λουσιμένος στὸν ἰδρώτα τῆ στιγμῆ που τὰ μάτια του ἀρχίζουν νὰ τρεμοπαίζουν — σημάδι πὼς ἀρχίζει νὰ ξαναβρίσκει τις αἰσθήσεις του....

Ἀναισθηκῶνεται σιγὰ - σιγὰ στὸν ἀγκῶνα του και κυττάζει ὀλόγυρα μὲ γουρλωμένα μάτια, προσπαθῶντας νὰ θυμηθῆ τί τοῦ συμβαίνει και ποῦ βρίσκεται...

Κυττάζει ὀλόγυρα και ξαφνικὰ κερῶνει, ἐνῶ ἕνα παγωμένο χέρι τοῦ σφίγγει τὴν καρδιά σὰν ἀτσαλένια τανάλια.

Μπροστά του και σὲ ἀπόστασι ὄχι περισσότερο ἀπὸ μισὸ μέτρο, στέκει ὑψωμένο τὸ κεφάλι ἑνὸς τρομεροῦ και γρήγορου δηλητηριώδους φιδιοῦ, τοῦ τρομερώτερου στὴν περιοχὴ, που ἀπὸ τὸ δάγκωμά του δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσης τὸν θάνατο — ἕναν θάνατο μέσα σὲ φριχτοὺς πόνους..

Εἶναι ἕνα «νάγια»!

Ὁ ἐπιστήμων τὸ γνωρίζει πολὺ καλά και ξέρει πὼς τί-

ποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν γλυτώσῃ αὐτὴ τῆ στιγμῇ...

Τὸ φίδι σφυρίζει δαιμονισμένα...

Τὰ κατακόκκινα χάντρινα καὶ γεμάτα κακία μάτια του κυττοῦν μ' ἓναν ἀπίστευτα σατανικὸ τρόπο τὸν καθηγητῆ..

Τὸ κεφάλι του λικνίζεται γιὰ λίγο δεξιὰ κι' ἀριστερά..

Εἶναι ἔτοιμο νὰ χυθῆ μετὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς καὶ νὰ δαγκώσῃ!

Κρύσος ἰδρώτας περιλούει τὸν καθηγητῆ.

Ἡ καρδιά του πάει νὰ σταματήσῃ...

Δὲν θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ σὲ τίποτα νὰ τιναχθῆ, νὰ προσπαθήσῃ νὰ φύγῃ, νὰ κἀνῆ ὅτιδήποτε...

Τὸ «νάγια» θὰ προλάβῃ νὰ χτυπήσῃ ὅπωςδήποτε καὶ τὸ χτύπημά του θάνατι τρομερό....

Μόνον ἡ ἀκίνησις μπορεῖ νὰ τὸ ξεγελάσῃ καὶ ὁ καθηγητῆς μένει νεκρικὰ ἀκίνητος μετὰ τὰ μάτια ἐξογκωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη τοῦ θανάτου...

Μὰ ὁ λαμπρὸς ἐπιστήμων γνωρίζει —δυστυχῶς γι' αὐτὸν— πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ φίδι καὶ τὶς συνήθειές του... Γνωρίζει πὼς οὔτε μετὴν ἀκίνησις μπορεῖ νὰ τὸ ξεγελάσῃ πιά... Τὸ λίκνισμα τοῦ κεφαλοῦ του δεξιὰ - ἀριστερά, σημαίνει πὼς ἔχει ἀντιληφθῆ τὴν κίνησί του, καθὼς σηκώθηκε ἀπὸ τὴ λιποθυμία του...

Ἡ ζωὴ του μετριέται σὲ δευτερόλεπτα...

Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμῇ στὴν ἄλλη τὸ «νάγια» θὰ χυθῆ σὰν

σφαῖρα στὸ μάγουλό του καὶ τὰ φαρμακερὰ δόντια του θὰ μπηχτοῦν στὴ σάρκα του...

Ἐποιαδήποτε κίνησις κι' ἂν κἀνῆ, ἀπλῶς θὰ συντομεύσῃ αὐτὸ τὸ δάγκωμα...

Τὰ κόκκινα μάτια τοῦ φιδιοῦ, ποὺ τὸν κυττάζουν, εἶναι τὰ μάτια τοῦ θανάτου!

Ἡ ζωὴ ἔχει ἀπὸ τώρα σταματήσῃ γιὰ τὸν Τζένκινς κι' ἓνας λαρυγγισμὸς τρόμου τοῦ ξεφεύγει ἄθελα ἀπὸ τὸ λαρυγγί, καθὼς ἀκούει τὸ τελευταῖο θυμωμένο σφύριγμα τοῦ «νάγια»...

Τὸ ἔρπετό τινάζεται ὀλόκληρο πρὸς τὰ ἔμπρός...

Τὴν ἴδια στιγμῇ τὸ ράμφος ἐνὸς μεγάλου πουλιοῦ ποὺ ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα τώρα ταξιδεύει στὸν ἀέρα μετρητὴ ταχύτητα ἐναντίον του, ἀνοίγει καὶ ἀρπάζει ὀλόκληρο τὸ κεφάλι τοῦ «νάγια» μέσα του καθὼς κλείνει!

Φτεροκοπώντας δυνατὰ τὸ πουλι ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα.

Τὸ «νάγια» χτυπιέται λυσσασμένα ἀλλὰ μάταια...

Εἶναι καταδικασμένο!

Ἡ ζωὴ στὴ ζούγκλα τοῦ Ἄμαζονίου εἶναι σκληρὴ καὶ παράξενη...

Κάθε ψυχὴ παραμονεύει ὑπουλα μιὰν ἄλλη, ὅλες τὶς ὥρες τῆς νύχτας καὶ τῆς μέρας...

Ὁ Τζένκινς τινάζεται ὀρθος μετὰ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀκόμα καὶ κυττάζει σὰν χαμένος τὸ παράξενο σύμπλεγμα τοῦ μεγάλου πουλιοῦ καὶ τοῦ «νάγια» ποὺ χτυπιέται ἀπελπισμένα μέσα στὸ ράμφος...

φος του πρώτου...

Τὸ πουλί κάνει κύκλους καὶ ἀνεβαίνει ὀλοένα στὰ ὕψη, γιὰ ν' ἀφήσῃ ἀπὸ κεῖ πάνω τὸ φίδι νὰ πέσῃ καὶ νὰ τσακιστῆ στὴ γῆ, νὰ κατέβῃ ὕστερα καὶ νὰ τὸ φάῃ μὲ τὴν ἡσυχία του...

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Τζένκινς καὶ δυὸ ἄλλα ὀλοκόκκινα μάτια παρακολουθοῦν τὸ πουλί... Εἶναι ἓνα πούμα κρυμμένο σὲ μιὰ πυκνὴ φυλλωσιά, ποὺ παρακολουθώντας ἐκείνη τὴν πτήσι, γλείφει τὰ μουστάκια του μὲ τὴ μακρυὰ του γλώσσα καὶ τὸ γυαλιστερό του κοντὸ τρίχωμα ἀνατριχιάζει μὲ τὴν προσμονὴ ἑνὸς γεύματος ποὺ θὰ τοῦ ἔρθῃ ἀπὸ τὸν οὐρανό...

Ὁ ἐπιστήμων μ' ἓναν ἀκόμα λαρυγγισμό φρίκης καὶ τρόμου ρίχνεται τρέχοντας μέσα στὴ ζούγκλα.

Τὸ τρέξιμό του εἶναι ἄσταθές.

Λὲς ὅτι κάθε στιγμὴ θὰ ἔρθῃ κάτω γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ.

Εἶναι ἓνα σωστὸ ἀνθρώπινο ἐρείπιο.

Ἡ καρδιά του δὲν ἔχει συνέλθει ἀκόμα ἀπὸ τὴ φρίκη τοῦ θανάτου ποὺ τὸν ἄγγιξε σχεδὸν μὲ τὰ παγωμένα, σκελετωμένα του δάχτυλα...

Λυγμοὶ ἀναταράζουν τὸ ἀδύνατο στήθος του, ποὺ μ' ὅλο ποὺ ξέρεي πὼς εἶναι ἄσκοποι, εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς συγκρατήσῃ...

Ξαφνικὰ σταματᾷ σὰν νὰ τὸν ἔχη χτυπήσει κεραυνός.

Τὰ μάτια του πετοῦν ἀ-

στραπὲς καθὼς καρφώνονται σ' ἓνα σημεῖο, λίγα μέτρα μπροστὰ στὰ πόδια του.

Μὲ μιὰ κραυγὴ ἀλλόκοτῆ ὀρμάει πρὸς αὐτὸ τὸ σημεῖο.

Σκύβει πάνω ἀπὸ μιὰ πέτρα στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου.

Τὰ δάχτυλά του ἀχόρταγα ψάχνουν τὴν πέτρα καὶ τὰ μακρυὰ, βρώμικα νύχια του, σκαλίζουν ἀπὸ τὸ χῶμα κάτι χαρακτηριστὰ ποὺ ἔχει ἐκεῖ πάνω.

Τὰ μάτια του γυαλίζουν ἀπὸ ἄγρια χαρὰ καὶ θρίαμβο.

Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ ἔχει ξεχάσει ὅλους τοὺς φόβους, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἀπὸ τοὺς λυγμούς του, βρίσκονται ἀκόμα στὰ στεγνωμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὶς κακουχίες μάγουλά του...

— Ἐπὶ τέλους!, γρυλλίζει πανευτυχῆς! Τὰ ἱερὰ σημάδια!

Ἡ φωνὴ του τρέμει καὶ τρέμει καὶ τὸ κορμὶ του ὀλόκληρο ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη συγκίνηση.

Σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ κυττάζει πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ δείχνει μιὰ ἀπὸ τὶς σκαλισμένες στὴν πέτρα γραμμές.

— Ἀπὸ κεῖ!... ψελλίζει πάλι ἄθελα. Ἀπὸ κεῖ ὁ Ναός!... Τὸ λένε τὰ ἱερὰ σημάδια!... Τὰ ἱερὰ σημάδια τῶν Ἰνκας δὲν μποροῦν νὰ λένε ψέματα!...

Μὲ νέα ὀρμὴ ρίχνεται πρὸς τὴν καινούργια κατεύθυνσι ποὺ τοῦ ἔχουν δείξει τὰ «ἱερὰ σημάδια», ὅπως τὰ ἀποκαλεῖ.

Ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα πρα

γματικά υπάρχει κάτι σαν άνοιγμα, σαν μονόπατι που έχει εκατοντάδες χρόνια να χρησιμοποιηθῆ κι' έχει κλείσει από τὴν ὀργιαστικὴ βλάβη στήσι....

Ὁ Τζένκινς πεντακόσια μέτρα περίπου πὶὸ πέρα, σταματάει μπροστὰ σ' ἓναν βράχο που ἔχει ἐπάνω σκαλισμένα κάτι ἄλλα σημάδια...

Νέα κραυγὴ χαρᾶς βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του καὶ ξεκινάει καὶ πάλι τρέχοντας...

Οὔτε μιὰ στιγμή δὲν γυρίζει τὸ κεφάλι του πίσω...

Ἄν τόκανε ξαφνικά, μπορεῖ νὰ προλάβαινε νὰ δῆ τὸν ἄνθρωπο που τὸν παρακολουθεῖ ἀθόρυβα...

Τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ γεμάτα μοχθηρία καὶ λύσσα μάτια...

Τὸν φοβερὸ Ἄγριόγατο!

Συνεργεῖο
Διασώσεως

H ΝΑΓΙΑ μὲ τὸ Βέλο τρέχει στὴν ὄχθη τοῦ Γαλάζιου Ποταμοῦ. Πάνω ἀπὸ τὸν οὐρανό, τὴν παρακολουθεῖ σιγά - σιγά καὶ ἀθόρυβα τὸ ἐκπληκτικὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ζορρό τῆς ζούγκλας.

Πιλότος του εἶναι ὁ ἐξωφρενικὸς Πάντσο Γίγαντας, που τὰ ματάκια του ἐξερευνοῦν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν περιοχὴ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ πρόσωπό του ἔχει ὕφος ἐξαιρετικὰ ἐπίσημο καὶ σοβαρό.

Κάθε τόσο σκύβει καὶ ξεφωνίζει στὴν κοπέλλα ὅ,τι τοῦ

κατέβει στὸ κεφάλι, ὅπως αὐτὴ τὴ στιγμή που τῆς λέει:

— Μωρὴ Νάγια, θὰ τελειώσουμε καμμιά φορὰ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία; Θὰ μὲ δοῦν ἀπὸ τὴ ζούγκλα τίποτα γνωστοὶ καὶ θὰ μὲ περάσουν γιὰ... γυναικᾶ, ὅτι σ' ἔχω πάρει ἀπὸ πίσω!

Φυσικὰ ἡ κοπέλλα δὲν τοῦ ἀπαντάει.

Οὔτε τὸν ἀκούει καν.

Ἡ καρδιά της σπαράζει ἀπὸ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ζορρό.

Καὶ τέλος ἀπὸ μακριὰ ἀκούει τὸν θόρυβο που κάνουν οἱ καταρράκτες τοῦ Γαλάζιου Ποταμοῦ καὶ ἡ ἀγωνία της πολλαπλασιάζεται.

Ἄν τὸ ρεῦμα ἔχει παρασύρει ὡς ἐδῶ τὸν Ζορρό καὶ τὸν ἔχει γκρεμίσει στοὺς καταρράκτες, δὲν ὑπάρχει πιά καμμιά ἐλπίδα.

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἀκόμα ἔχει φτάσει.

Ἕνας τρομακτικὸς θόρυβος καὶ λευκοὶ ἀφροὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα.

— Ψυχὴ μου, μεγαλεῖο!, τσιρίζει ἀπὸ τό... θεωρεῖο του ὁ Πάντσο Γίγαντας. Ἄν ἀνάψουμε μιὰ μεγάλη φωτιὰ παραπάνω καὶ ζεστάνουμε τὸ νερὸ τοῦ ποταμοῦ, ξέρεις τί φίνο... χαμᾶμ που θὰ γίνῃ ἐδῶ πέρα μὲ τόσοσ ἀτμούς;

Ἄλλὰ ἡ Νάγια βγάζει μιὰ δυνατὴ κραυγὴ αὐτὴ τὴ στιγμή.

Τὸ ἀπλωμένο της χέρι δείχνει κάτι, πάνω σ' ἓνα ἀπὸ τὰ βράχια που ξεπετοῦν στὸ χεῖλος ἀκριβῶς τοῦ καταρ-

ράκτη. Και τὸ κάτι αὐτὸ εἶναι ἓνα κορμὶ ξαπλωμένο κι' ἀκίνητο, πάνω στὸν βράχο!

Τὸ κορμὶ ἐνὸς ἡμίγυμνου γίγαντα, ποὺ φοράει μόνο ἓνα μαγιὼ ἀπὸ δέρμα τζάγκου αρ καὶ μιὰ χρυσὴ μάσκα στὸ πρόσωπο!...

Τὸ κορμὶ τοῦ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας!

Εἶναι ζωντανός;

Εἶναι νεκρός;...

Ὁ Πάντσο Γίγαντας βλέπει κι' ἐκεῖνος τὸ ἀφεντικό του καὶ τσιρίζει:

— Νά, χάλια! Ἐμεῖς ἔχουμε ξελιγωθῆ νὰ τὸν γυρεύομε κι' αὐτὸς τόχει ρίξει στὴν ἡλιοθεραπεία!

— Πρὸς Θεοῦ, Πάντσο!, φωνάζει ἡ Νάγια ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴ βλακεία του. Μπορεῖ ὁ Ζορρὸ νὰ εἶναι νεκρός!

— Φύρανες, φουκαριάρα μου ἀπὸ τὴ ζέστη!, τσιρίζει ὁ Πάντσο. Καὶ ποὺ ξανάδες ἐσὺ πεθαμένον νὰ θέλη νὰ κάνη... σοκολατένιο δέρμα;

— Ἄχ!, Θεέ μου!... Ρίξε μου ἓνα συρματόσχοινο, Πάντσο! Γρήγορα!...

Ὁ Πάντσο ξύνει τὸ κεφάλι του διστακτικός.

— Πρέπει νὰ τὸ πῶ τοῦ Ζορροῦ πρῶτα, τῆς λέει, γιατί δὲν εἶναι δικό μου!

— Γρήγορα, ἀνόητε!, ξεφωνίζει ἡ Νάγια ἐξαγριωμένη. Δὲν βλέπεις πὼς τὸ νερὸ ψηλώνει ὀλοένα στὸν βράχο κι' ἂν τὸν παρασύρη μαζί του στὸν καταρράκτη, θὰ σκοτωθῆ;

Αὐτὴ ἡ τελευταία ἀπειλὴ πιάνει τόπο. Ὁ Πάντσο Γί-

γαντας πραγματικὰ τρομάζει καὶ πιάνοντας ἓνα συρματόσχοινο, πετάει τὴν ἄκρη τοῦ στὴν Νάγια μὲ τὸ Βέλο.

Σὲ λίγο αὐτὴ ἡ τελευταία, σὰν ἀράχνη κρεμασμένη ἀπὸ τὸν ἰστό της, στὴν ἄκρη τοῦ συρματόσχοινο, ἀκουμπάει πάνω στὸν βράχο ποὺ βρίσκεται ὁ Ζορρὸ τῆς Ζούγκλας ἀναίσθητος.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα ὁ Πάντσο Γίγαντας βάζει σ' ἐνέργεια τὸ μοτέρ καὶ βρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς τους πάνω στὸ ὑπέροχο Μαῦρο Πουλί.

Ὁ Ζορρὸ ἔχει ἓνα τραῦμα ἀπὸ σφαῖρα στὸν ἀριστερὸ ὦμο.

Στὸ μέρος ποὺ εἶναι δὲν φαίνεται νὰ τοῦ ἔχη σπάσει κανένα κόκκαλο, ἀλλὰ ἔχει χάσει πολὺ αἷμα καὶ εἶναι ἔξανατλημένος.

Ἡ Νάγια κυττάζει τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητὴ μὲ ἀγάπη.

Θέλει πολὺ νὰ μείνη γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ ἀλλὰ σκέπτεται πὼς ἴσως ἀργήσῃ κιόλας, γιατί ἂν φτάσῃ ὁ πατέρας της πρὶν ἀπ' αὐτὴν στὸ ἐλικόπτερό τους, θάνατι χαμένη...

Οὔτε μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ζορρὸ νὰ τὴν πάη ἐκεῖ ποὺ εἶναι τὸ αὐτόγυρο τῆς ἀστυνομίας, γιατί ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς θὰ καταλάβῃ τὴν ταυτότητά της.

Γι' αὐτὸ βάζει τὸν Πάντσο νὰ τὴν ξανακατεβάσῃ μὲ τὸ συρματόσχοινο στὴ Ζούγκλα κι' ἀφίνει τὸν Ζορρὸ στὶς φροντίδες τοῦ κωμικοῦ βοηθοῦ

του, ἀφοῦ βεβαιώνεται πὼς δὲν διατρέχει κίνδυνο ἢ ζωὴ του...

— Στὸ καλό!, τῆς φωνάζει ἀπὸ ψηλὰ ὁ Πάντσο Γίγαντας πολὺ συγκινημένος. Κι' ὅταν ξαναβγῆς τσάρκα, νὰ φέρης καὶ κάμμιά φιλενάδα σου!

Ἡ Νάγια γελάει!

— Ἔνοια σου, Πάντσο!

— Καὶ ...ποῦ εἶσαι: Νὰ μὴν εἶναι πολὺ ψηλὴ, ἔτσι;

Τὸ δόκανο
τοῦ θανάτου

Ο ΖΟΡΡΟ τῆς ζούγκλας ἔχει συνέλθει καὶ ἀκούει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ... ἀρχιμηχανικοῦ του ὅλα τὰ συμβάντα.

Τὰ μάτια του γεμίζουν ἀνησυχία.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃς νὰ φύγῃ!, λέει στὸν Πάντσο μὲ θυμό. Εἶναι ἐπικίνδυνό... Στὴν περιοχὴ τριγυρίζουν οἱ ληστές τοῦ Ἀγριόγατου καὶ ἡ ἀστυνομία, ποὺ θὰ τὴν κυνηγήσουν καὶ οἱ δύο...

Ἄντσο Πάντσο Γίγαντας ἀπαντάει ἀγέρωχα:

— Ἐγὼ ποτέ μου δὲν κράτησα... γυναίκα μὲ τὸ ζόρι! Ἄν θέλῃ ἄς κάτση, ἂν δὲν τῆς ἀρέσει, τὴ βόλτα τῆς! Τὴν κατέβασα μάλιστα καὶ μὲ τὸ ἀσανσέρ!

— Ὠραῖα!, μουρμουρίζει ὁ Ζορρό. Πάμε λοιπὸν νὰ τὴν βροῦμε!...

Τὸ ὑπέροχο ἀθόρυβο ἐλικόπτερο ξεκινάει καὶ πετάει πάνω ἀπὸ τὴν παρθένα ζούγκλα.

Ἄντσο Ζορρό ὅμως ὅσο κι' ἂν κυττάζῃ κάτω, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα ἴχνος τῆς Νάγιας. Τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων εἶναι τόσο πυκνά, ποὺ τὸν ἐμποδίζουν νὰ δῇ.

Ἄποφασίζει νὰ κατέβῃ καὶ νὰ ψάξῃ πεζός, παρὰ τὶς ἀντίθετες συμβουλές τοῦ Πάντσο Γίγαντα.

Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἀρκετὰ γερό.

Μέσα στὸ Μαῦρο Πουλί ὑπάρχουν ὅλων τῶν λογιῶν τὰ φάρμακα καὶ τὰ δυναμωτικά καὶ πραγματικά ὁ Ζορρό ἔχει ἀνακτήσει πολλές ἀπὸ τὶς δυνάμεις του μὲ τὴ βοήθειά τους.

Ἡ πληγὴ του βέβαια τὸν πονάει ἀκόμα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ συλλογίζεται ὁ ἀκατάβλητος γίγαντας. Πάντως δὲν τρέχει πιά αἷμα, ὕστερα ἀπὸ τὰ φάρμακα ποὺ τῆς ἔχει βάλει καὶ ἡ σφαῖρα ἔχει βγῆ ἀπὸ τὴν πίσω μεριά χωρὶς νὰ πειράξῃ κανένα κόκκαλο.

Σὲ δυὸ λεπτὰ λοιπὸν βρίσκει μέσα στὸ παρθένο δάσος, δίνοντας στὸν Πάντσο τὶς τελευταῖες του ὁδηγίες.

Καὶ δὲν ἀργεῖ στ' ἀλήθεια ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῆς Νάγιας καὶ νὰ τὰ παρακολουθήσῃ μὲ μεγάλη ταχύτητα γιὰ νὰ τὴν προλάβῃ.

Ξαφνικὰ ὅμως ἐκεῖ ποὺ τρέχει σὰν ζαρκάδι, καθὼς ἔχει φτάσει σ' ἓνα ξέφωτο, νοιώθει ἓναν τρομερὸ πόνο νὰ τὸν συγκλονίζει ὀλόκληρον καὶ μιὰ κραυγὴ ξεφεύγει ἄθελα ἀπὸ τὸ λαρύγγι του.

Ἔχει πιαστῆ μέσα σ' ἓνα

τρομερό άτσαλένιο δόκανο, από εκείνα που στήνουν οί κυνηγοί άγρίων θηρίων για να πιάνουν τὰ τζάγκουαρ, τὰ πούμα και τὰ κούγκαρ.

Τὴν πρώτη στιγμή του ἔρχεται σχεδόν λιποθυμία από τούς πόνους.

Ύστερα μουγγρίζοντας από λύσσα για τὴν τύχη του, πιάνει τὸ άτσαλένιο δόκανο και προσπαθεῖ να τὸ λυγίση.

Εἶναι ὅμως τόσο ἔξαντλημένος που εἶναι αδύνατον κάτι τέτοιο.

Τὴν ὥρα που τρίζει τὰ δόντια του μὴν ξέροντας τί να κάνει, ἀκούει βήματα και φωνές.

Εἶναι ὁ Περὲθ με τούς αστυνομικούς του, που ἐκεῖ που γύριζαν για τὸ ἑλικόπτερό τους, θυμήθηκε τὸν καθηγητὴ Τζένκινς που ἔξαφανίστηκε μυστηριωδῶς και ἀναγκάστη

κε να ξαναγυρίση για να τὸν βρῆ.

— Σὰς λέω πὼς ἄκουσα μιὰ κραυγὴ πόνου!, μουγγρίζει ὁ Περὲθ στους ἄντρες του. Ψάξτε λοιπόν, ἡλίθιοι...

Ὁ Ζορρό κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια να ξεφύγη από τὸ δόκανο ἐκεῖνο του θανάτου ἀλλὰ εἶναι αδύνατον και πάλι κι' ὄχι μόνο αὐτὸ ἀλλὰ δὲν καταφέρνει οὔτε αὐτὴ τὴ φορά να μὴν μουγγρίση από τὸν πόνο.

Ἔτσι, τὴν ἄλλη στιγμή βλέπει τὸν Περὲθ να τὸν πλησιάζει με τὸ περιστροφὸ του στὰ χέρια κι' ἓνα τρομερὰ ἄγριο βλέμμα...

— ὦ, σεγιὸρ Ζορρό!, του φωνάζει εἰρωνικὰ βλέποντάς τον αἰχμαλωτισμένο μες στὴν άτσαλένια ἀρπάγη. Τί ἀτυχία ἦταν αὐτὴ που σὰς βρῆκε!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

Ἄποκλειστικότης: Γεν Ἐκδοτικά Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΑΓΟΡΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟΝ
«ΖΟΡΡΟ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ»

Καταπληκτικὲς περιπέτειες, μυστήριο, ἀγωνία.

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άρ. τεύχους 8 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Οί άγωνίες τελειώνουν!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΙΝΚΑΣ

είναι τò άριστούργημα τού έπαμένου τεύχους μας.

Κάτι πού δέν ξαναδιάβασε ποτέ κανείς από τούς άνα-
γνώστες μας.

Μιά μεγάλη και ύπέροχη περιπέτεια, στον τρομερό
ναό των άρχαίων ινδιάνων με τον έκπληκτικό πολιτισμό!

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΩΝ ΙΝΚΑΣ

Ζορρό — Έλ Ρέϋ — ή Νάγια με τò Βέλο — ό Ά-
γριόγατος, ό καθηγητής Τζένκινς και ό Περέθ, όλοι σε
συναγερμό!

Κι' ό Πάντσο Γίγαντας στό... ρεπερτόριό του!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ

ΚΑΙ ΑΜΕΣΩΣ.

ΒΟΗΘΕΙΑ!
ΒΟΗΘΕΙΑ!
ΠΕΣ ΤΟΥΣ ΝΑ
ΜΑΣ ΑΦΗΣΟΥΝ

ΕΝΤΑΞΕΙ
ΤΑΝΤΟΥ
ΑΣΤΟΥΣ.

ΗΘΕΛΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ Ε; ΘΑ ΞΟΝ
ΤΡΑΒΗΞΟΥΜΕ ΜΕΡΙΚΕΣ ΟΤΑΝ
ΠΑΣ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΓ-
ΚΟ.. ΝΑΞΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ..

ΠΕΣ ΜΟΥ ΚΑΠΤΑΙΝ
ΤΙ Σ' ΕΚΑΝΕ ΝΑ ΤΗΝ
ΥΠΟΨΙΑΣΤΗΣ;

ΤΟ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΟΠΛΑ ΜΑ-
ΖΙ ΤΗΣ.. ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΚΑΝΕΙΣ
ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΟΠΛΑ.
ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΣΤΗΚΑ ΤΙ ΕΙΧΕ..
ΟΜΩΣ ΚΑΤΑΛΑΒΑ ΟΤΙ ΚΑΤΙ
ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑ.

ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

ΣΤΟ ΚΑΠΟ ΚΑΠΤΑΙΝ ΚΕΡΑΥ-
ΝΕ. Η ΤΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙ
ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ
ΘΑ Σ' ΕΧΟΥΝ ΠΑΝΤΑ ΦΙΛΟ

